

Arrest

nr. 324 138 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. VERBOVEN
Borsbeeksebrug 36 bus 9
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2024 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VERBOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota opgelijst als volgt:

“Verzoekende partij verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, geboren te Paramaribo op 03.01.1980.

Op 27.12.2012 kwam verzoekende partij vanuit Suriname aan in Nederland met een Schengenvisum C voor 65 dagen, geldig voor 1 binnenkomst, van 15.12.2012 tot 20.02.2013 in het kader van familiebezoek.

Verzoekende partij keerde na afloop van de geldigheid van dit visum niet terug. Op 01.04.2014 werd een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, en werd een inreisverbod opgelegd.

Op 04.06.2014 werd verzoeker in vreemdelingenbewaring gesteld. Deze detentie werd op 16.06.2014 opgeheven.

Op 10.09.2014 diende verzoekende partij bij de stad Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning in met de Nederlandse onderdane Y.S. (geboren in Paramaribo op 13.01.1981).

Op 21.10.2014 meldde mevrouw S. aan het stadsbestuur dat de wettelijke samenwoning stopgezet was en dat verzoekende partij vertrokken was naar Suriname.

Op 28.10.2024 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Merksem om de wettelijke samenwoning te registreren.

Op 19.03.2015 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gezien verzoekende partij niet over een geldig Schengenvism beschikte.

Op 28.04.2015 diende verzoekende partij een aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter) in functie van zijn vader P.E.E. (geboren in Suriname op 13.03.1951).

Op 06.11.2015 werd verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 29.10.2020.

Op 29.07.2020 diende verzoekende partij een aanvraag in voor duurzaam verblijf (bijlage 22).

Op 19.08.2020 werd verzoekende partij in het bezit gesteld van een F+-kaart, geldig tot 29.07.2025. De verblijfskaart van verzoekende partij werd verlengd tot 27.10.2032.

Op 03.03.2019 werd verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van inbreuken op de drugswet.

Op 24.04.2019 werd verzoekende partij vrijgesteld na opheffing van het aanhoudingsmandaat.

Op 20.12.2019 werd verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout wegens het bezit, aankoop en vervoer van verdovende middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming uitmaakt aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Deze veroordeling werd bevestigd door het hof van beroep te Antwerpen op 20.01.2021.

Op 07.02.2020 werd verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens het bezitten, aankopen en vervoeren van cocaïne; en het invoeren, aanmaken, vervoeren, aankopen, in bezit hebben, telen of vervaardigen voor persoonlijk gebruik van cannabis.

Op 18.11.2020 werd verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens verboden wapendracht.

Op 20.12.2021 bood verzoekende partij zich aan bij de gevangenis van Antwerpen om de straf van 20.01.2021 uit te voeren.

Op 21.11.2022 kende de strafuitvoeringsrechtbank (hierna: SURB) van Antwerpen aan verzoekende partij de modaliteit van elektronisch toezicht toe, dewelke inging op 01.12.2022.

Op 12.04.2023 kende de SURB aan verzoekende partij de voorwaardelijke invrijheidstelling toe, met ingang vanaf 18.04.2023.

Op 19.11.2023 werd verzoekende partij opnieuw aangehouden en op 20.11.2023 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van deelname aan een vereniging in verdovende middelen.

Op 18.12.2023 herriep de SURB de voorwaardelijke invrijheidsstelling.

Op 28.03.2024 werd verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens het verkopen, te koop aanbieden, afleveren van verdovende middelen, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in staat van bijzondere herhaling.

Op 10.01.2023 werd verzoekende partij door de politierechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens alcoholintoxicatie aan het stuur.

Op 17.01.2023 werd verzoekende partij door de politierechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens het rijden zonder verzekeringsbewijs en het niet verlenen van voorrang aan een voetganger met onopzettelijke slagen en verwondingen tot gevolg.

Navolgend werd verzoeker uitgenodigd om een vragenlijst in te vullen en alle nuttige informatie te bezorgen met het oog op de beoordeling van het verdere verblijfsrecht.

Op 03.08.2024 bezorgde verzoekende partij deze vragenlijst ingevuld terug.

Op 31.05.2024 werd verzoekende partij gesproken door een gemachtigde van de Staatssecretaris in de gevangenis en werd hem de mogelijkheid geboden de vragenlijst te actualiseren.

Op 13.06.2024 actualiseerde verzoekende partij de vragenlijst bijkomend met stukken”.

1.2. Op 22 oktober 2024 trof de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“naam : [P.]
voornaam : [J.M.]
geboortedatum : [...]1980
geboorteplaats: [...]
nationaliteit : Suriname

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

U kwam op 27/12/2012 vanuit Suriname aan in Nederland met een Schengenvisum CG voor 65 dagen, geldig voor 1 binnenkomst, van 15/12/2012 tot 20/02/2013 in het kader van familiebezoek. Volgens informatie van de Nederlandse autoriteiten was u na afloop van de geldigheid van dit visum niet teruggekeerd en werd u op 04/04/2014 een terugkeerbesluit en een Inreisverbod opgelegd. Op 04/06/2014 werd u in vreemdelingenbewaring gesteld. Deze detentie werd op 16/08/2014 opgeheven.

Op 10/09/2014 diende u op de stad Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning in met de Nederlandse onderdane S.Y. , ° Paramaribo op 13/01/1981. Op 21/10/2014 meldde mevrouw S. aan het stadsbestuur dat de wettelijke samenwoning stopgezet was en dat u met de noorderzon vertrokken was. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen weigerde vervolgens op 28/10/2014 uw wettelijke samenwoning te registreren.

Na een negatieve adrescontrole op 31/01/2015 nam de Administratie op 19/03/2015 een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen na de kennisgeving omdat u niet over een geldig Schengenvisum beschikte, hetgeen u echter niet kon betekend worden.

Op 26/03/2015 diende uw vader P.E.E. ° Suriname op 13/03/1951 met Nederlandse nationaliteit een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen bij de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen. Hij werd op 10/10/2015 in het bezit gesteld van een E-kaart geldig tot 25/09/2020.

Op 28/04/2015 deed u een aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in functie van uw vader, P.E.E. ° Suriname op 13/03/1951. Op 06/11/2015 werd u een F-kaart afgeleverd geldig tot 29/10/2020.

Op 02/03/2019 werd u gearresteerd en op 03/03/2019 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van inbreuk op de drugswet. U werd op 24/04/2019 vrijgesteld na opheffing van uw aanhoudingsbevel.

De Correctionele rechtbank van Turnhout veroordeelde u op 20/12/2018 tot een gevangenisstraf van 30 maanden met 5 jaar uitstel voor 6 maanden en een geldboete van 16.000 euro uit hoofde van bezit, aankoop, vervoer van verdovende middelen, nl. cocaïne en cannabis met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Dit feit pleegde u op 17 Juli 2018. U tekende op 16/01/2020 hoger beroep aan tegen uw schuldigverklaring en uw strafmaat. Het Openbaar Ministerie ging eveneens op 20/01/2020 in beroep tegen de u opgelegde strafmaat.

De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 07/02/2020 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met 3 jaar uitstel behalve de voorhechtenis en een geldboete van 8.000 euro met 1 jaar uitstel uit hoofde van bezit, aankoop, vervoer van verdovende middelen, nl. cocaïne: en cannabis ingevoerd, aangemaakt, vervoerd, aangekocht, in bezit gehad, geteeld of vervaardigd te hebben voor persoonlijk gebruik. Deze feiten pleegde u op 2 maart 2019.

Op 29/07/2020 diende u op de stad Antwerpen een aanvraag voor duurzaam verblijf in. Het stadsbestuur leverde u op 19/08/2020 een F+-kaart af geldig tot 29/07/2025 zonder de beslissing van de Administratie af te wachten. Uw huidige verblijfskaart is geldig tot 27/10/2032.

De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 18/11/2020 tot een definitief geworden geldboete van 800 euro met 3 jaar uitstel voor 400 euro uit hoofde van verboden wapendracht, nl. een knipmes met slot. Dit feit pleegde u op 2 maart 2019.

Ingevolge uw hoger beroep van 15/01/2020 hervormde het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest van 20/01/2021 het vonnis van de Correctionele rechtbank van Turnhout dd. 20/12/2019 en legde u een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden op en een geldboete van 12.000 euro.

Op 20/12/2021 bood u zich aan op de gevangenis van Antwerpen om uw straf van 20/01/2021 uit te voeren. De Strafvatvoeringsrechtbank van Antwerpen (hierna: SURB) kende u op 21/11/2022 de modaliteit van elektronisch toezicht toe dewelke inging op 01/12/2022. Omdat uw elektronisch toezicht gunstig verliep, kende de SURB u op 12/04/2023 uw voorwaardelijke invrijheidstelling toe, met ingang vanaf 18/04/2023.

Op 19/11/2023 werd u opnieuw aangehouden en op 20/11/2023 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van deelname aan een vereniging in verdovende middelen. Ingevolge uw nieuw aanhoudingsbevel herriep de SURB uw voorwaardelijke invrijheidstelling op 18/12/2023.

De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 28/03/2024 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete van 12.000 euro uit hoofde van verdovende middelen, nl. MDMA, cocaïne en cannabis te hebben verkocht, te koop te hebben aangeboden, te hebben afgeleverd of geleverd, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in staat van bijzondere herhaling. Deze feiten pleegde u meermaals tussen 11 november 2023 en 20 november 2023.

Op 10/01/2023 werd u door de Politie rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een geldboete van 1.600 euro en een rijverbod voor 3 maanden voor alle categorieën met theoretisch-praktisch-medisch-psychologische examens wegens alcoholintoxicatie aan het stuur en op 17/01/2023 (op verzet tegen het vonnis van de politierechter dd. 18/09/2018) tot een geldboete van 200 euro met 3 jaar uitstel wegens het rijden zonder verzekeringsbewijs en een geldboete van 400 euro met 3 jaar uitstel en een rijverbod van 15 dagen met theoretisch examen omdat u geen voorrang had verleend aan een voetganger met onopzettelijke slagen en verwondingen tot gevolg.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 12/07/2023 werd u een eerste vragenlijst hoorrecht per aangetekend schrijven toegezonden op uw adres [...] te 2000 Antwerpen, dewelke uw advocate [J.T.] op 03/08/2023 ons ingevuld terugbezorgde met een aantal stavingsstukken. Daarin verklaart u dat u Nederlands en Engels kent; dat u sinds 2014 in België bent; u hebt geen ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; u hebt een duurzame relatie met uw Nederlandse partner [I.P.] °25/02/1978 en u hebt een zoon met Nederlandse nationaliteit; u hebt familie in België, met name uw tante [D.C.] die op de [...] te Antwerpen woont; u hebt een minderjarige zoon [J.P.] °22/02/2014 die bij uw partner in Nederland woont op de [...] in Amsterdam, u hebt dagelijks contact met hen en jullie brengen elk weekend samen door (afwisselend in België en Nederland); u behaalde een IBC-certificaat en een computercertificaat in België; met betrekking tot uw beroepstraject stelt u dat u een contract bij Katoennatie hebt en dat u vroeger hebt gewerkt bij B-Post, DHL, Sita en de Stadsdiensten; u hebt nooit een vervangingsinkomen of een recht op maatschappelijke integratie ontvangen; u hebt vroeger in Suriname gewerkt; u bent niet opgesloten of veroordeeld geweest in een ander land dan België; u kunt niet terugkeren naar Suriname om familiale redenen, nl. uw gezinsleven met uw partner en zoon zou bij terugkeer verstoord en onmogelijk worden, uw zoon heeft recht op gezinsleven met zijn vader. U legt volgende bewijsstukken voor: een verklaring van het OCMW Antwerpen dd. 03/08/2023 dat u tot die datum geen financiële steun had aangevraagd, de beschikking van de arbeidsrechtbank Antwerpen dd. 03/11/2021

waarbij u toegelaten werd tot de procedure van collectieve schuldenregeling; gezinsfoto's met uw partner en zoon; uw huurovereenkomst voor het appartement op de [...] te Antwerpen; een kopie van uw verblijfskaart geldig tot 27/10/2032; uw overeenkomst met de VDAB voor individuele beroepsopleiding als magazijnmedewerker bij Katoennatie van 05/12/2022 tot 04/06/2023, een deelcertificaat van de module "Creatief met beeld en geluid: complexe producties" dd. 24/06/2022 en een deelcertificaat van de module "Content presenteren" dd. 23/06/2022, beide behaald aan het CVO Edukempem; het vonnis van de SURB Antwerpen dd. 21/14/2022 tot toekenning van elektronisch toezicht; een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur als magazijnbediende-sorteerder bij Katoennatie (van 05/06/2023 tot 04/12/2023) en een loonfiche van juni 2023; een brief van uw partner [I.P.] °25/02/1978 met betrekking tot uw gezinsleven. Naar aanleiding van uw nieuwe veroordeling overhandigde de migratiebegeleidster u op 31/06/2024 een nieuwe vragenlijst hoorrecht in de gevangenis van Hoogstraten teneinde uw situatie te actualiseren, dewelke u tekende voor ontvangst. Daarin vult u aan nog in het bezit te zijn van een (vervallen) Surinaams paspoort geldig tot 2017, dat thuis in België ligt: u hebt een duurzame relatie in Nederland met uw partner van Surinaamse nationaliteit met recht op verblijf in Nederland en uw zoon heeft de Nederlandse nationaliteit; verder hebt u nog 2 zussen in Suriname; u hebt in Suriname gewerkt als magazijnier en monteur. U vroeg nog een bijkomende termijn om bijkomende stukken over te maken. Uw advocaat [J.T.] maakte ons op 13/06/2024 nog volgende stukken over: 2 evaluatieverslagen van de IBO-opleiding bij Katoennatie; uw arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur van 05/06/2023 tot 04/12/2023 bij Katoennatie (reeds in ons bezit) en een tewerkstellingsattest van Attentia dd. 08/09/2023 waaruit blijkt dat dit contract beëindigd werd op 10/09/2023.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T/Finland (GK), § 160; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 93). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit zijn de partners en ouders van minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

De Raad benadrukt dat het begrip "gezin" niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Paljic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashtf/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). De Raad erkent dat het feit dat een koppel niet samenwoont, omwille van professionele of sociale redenen, op zich geen afbreuk doet aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie. (EHRM 23 februari 2016, Palic/Kroatië, § 65). Daadwerkelijk fysiek samenwonen kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

U bent momenteel 44 jaar oud en u verklaarde in uw hoorrecht van 03/08/2023 een duurzame relatie te hebben met de Nederlandse onderdane [I.P.] °25/02/1978 en een minderjarige zoon te hebben, [J.P.], die beiden in Nederland wonen op de [...] te Amsterdam. U stelt dagelijks contact te hebben met elkaar en tijdens de vrije werkdagen, weekends en vakanties afwisselend samen te komen in België en Nederland.

Uw advocaat [J.T.] verduidelijkt in haar brief van 03/08/2023 dat de relatie intussen al 17 jaar duurt en dat jullie samen een zoon kregen, [J.] dewelke op 22/02/2014 werd geboren in Amsterdam. Toen u in 2014 besloot naar België te komen, was dit besluit ingegeven door de familiale noden van uw vader. De relatie met mevrouw [P.] is echter duurzaam en stabiel waarbij jullie door familiale redenen niet tot samenwoning hebben kunnen besluiten. Vermits uw partner haar familiaal netwerk in Nederland heeft, terwijl u dit in België had en intussen ook hier werkte en uw leven kon opbouwen, kent uw gezin een "mobiel" gezinsleven. Op vrije werkdagen en sommige weekends brengt u uw tijd door in Nederland bij het gezin, in andere weekends en vakanties, komt het gezin samen in België. Zij besluit dat u onbetwistbaar een gezinsleven kent met uw partner en zoon, niettegenstaande deze in Nederland gedomicilieerd zijn. Jullie vormen samen een kerngezin waarbij er dagelijks contacten worden onderhouden, er sprake is van een reële affectieve relatie en daarnaast ook een financiële ondersteuning door u. Het beleven van het gezinsleven kan enkel gewaarborgd blijven wanneer u uw verblijf in België kunt verder zetten, alwaar uw partner en zoon zich regelmatig bij u vervoegen en van waaruit u frequent naar Nederland kan gaan om bij uw gezin te zijn. Tot slot stelt zij dat u een sterke band heeft met uw zoon waarvoor u sinds de geboorte mee instaat voor diens opvoeding. Het

verbreken van deze fysieke contacten tussen vader en kind, zou eveneens de prioritaire belangen van de minderjarige EU-burger schenden.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Suriname omdat uw gezinsleven verstoord en onmogelijk zou worden en dat uw zoon recht heeft op een gezinsleven met zijn vader.

Ter ondersteuning voegt u nog foto's toe van uw zoon en partner en een brief van mevrouw [P.] waarin zij bevestigt dat u haar partner bent en dat jullie samen een hele leuke zoon hebben, genaamd [J.] van 9 (thans 10) jaar. Uw partner stelt dat jullie al 17 jaar een relatie hebben, dewelke in Suriname is begonnen en dat deze hier is voortgezet en dat jullie heel blij zijn dat jullie relatie gezegend is met de komst van jullie zoon. Ondanks het feit dat u in België woont, vormen jullie een hecht gezin. Dagelijks contact en benutten elk vrij moment met elkaar. U bent een zorgzame lieve partner voor haar en een geweldige vader voor jullie zoon. U brengt heel veel tijd door met uw zoon en jullie delen samen een passie, nl. voetballen. In het weekend brengt u uw zoon naar de voetbaltraining. Op financieel gebied hebben zij en uw zoon u ook keihard nodig en daarin schiet u volgens haar niet tekort.

Ook het vonnis van de SURB Antwerpen dd. 21/11/2022 stelt: Uw partner waarmee u reeds 17 jaar samen bent, verblijft in Nederland samen met jullie zoon van 8 jaar oud, Hij is niet op de hoogte van uw detentie en begint zich veel vragen te stellen over uw afwezigheid.

Overwegende dat de duurzame aard van uw 17-jarige relatie met mevrouw [P.] alsook uw vaderschap van [P.J.] nergens gestaafd wordt; uit uw administratief dossier blijkt namelijk dat u op 10/09/2014 op de stad Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning indiende met de Nederlandse onderdane [S.Y.], ° Paramaribo op 13/01/1981, dewelke op 21/10/2014 stopgezet was (cf. supra); uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat u pas sinds 04/01/2022 regelmatig contacten in de gevangenis heeft met mevrouw [P.I.], en dan hoofdzakelijk via video-calls, zij kwam 7 keer fysiek op bezoek; uw vermeende zoon [P.J.] komt geen enkele keer voor op deze lijst, hetgeen consistent is met het hierboven geciteerde vonnis van de SURB dat hij niet op de hoogte is van uw gevangenschap; uit de bezoekerslijst blijkt verder dat ook een zekere mevrouw [T.C.] als vriendin geregistreerd staat; zij bezocht u 13 keer tijdens uw voorhechtenis van 02/03/2019 tot 24/04/2019 en nog 1 keer op 21/12/2023; overwegende dat uit de gegevensbank van Dienst Vreemdelingenzaken verder blijkt dat mevrouw [P.I.] in België gekend is met Surinaamse nationaliteit onder OV [...] en [P.J.] onder OV [...]; dat mevrouw [P.I.S.R.] °Paramaribo op 25/02/1978 zich op 20/01/2015 voor de eerste keer aanmeldde op de stad Antwerpen als familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse moeder [C.J.M.] °29/09/1959 te Paramaribo, die op 18/01/2015 een verklaring van inschrijving als werkzoekende had ingediend op de stad Antwerpen; dat mevrouw [P.] haar kind [P.J.A.S.] °Amsterdam op 22/02/2014 wiens nationaliteit bij gebrek aan paspoort nog niet definitief bewezen was voor het eerst op 27/05/2045 aanmeldde op de stad Antwerpen als kleinzoon van [C.J.M.]; dat mevrouw [P.I.] tussen 20/01/2015 en 26/06/2018 in totaal 6 keer een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd (5 keer in functie van haar Nederlandse moeder en op 19/10/2017 in functie van haar zoon met Nederlandse nationaliteit); dat haar aanvragen telkens geweigerd werden en zij het laatst werd afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht op 08/11/2018; verder blijkt uit de dossiers van mevrouw [P.] en haar zoon dat [P.J.] op 10/02/2017 in Amsterdam werd erkend door de Nederlandse onderdaan [T.F.D.] °District Marowijne, Suriname op 15/09/1959; dat haar zoon sinds 23/03/2017 houder is van een Nederlands paspoort nummer [...] afgeleverd in Amsterdam, geldig tot 29/03/2022; de Administratie beschikt tevens over een Uittreksel Gezagsregister waaruit blijkt dat het ouderlijk gezag over [P.J.] bij beslissing van de rechtbank van Amsterdam dd. 21/07/2017 gezamenlijk werd toegekend aan mevrouw [P.] en mijnheer [T.], en een verklaring van de heer [T.F.] waarbij deze volmacht geeft aan haar om alle rechtshandelingen te verrichten die noodzakelijk of wenselijk geacht worden over [J.P.].

Overwegende dat ingevolge deze voornoemde stukken noch uw vaderschap, noch uw ouderlijk gezag ten aanzien van [P.J.] bewezen zijn; dat de Administratie evenmin over bewijsstukken beschikt dat het vaderschap van de heer [T.] op een later tijdstip betwist werd of dat uw vaderschap werd vastgesteld middels een DNA-test;

Overwegende dat uw partner tijdens haar aanwezigheid in België verder nooit melding heeft gemaakt van haar relatie met u, niettegenstaande u hier wettig verblijf had; Overwegende dat zowel uit de databank van de Administratie als uit het Rijkregister blijkt dat uw partner en haar zoon nooit op hetzelfde adres als u in België hebben verbleven: waar u sinds 28/04/2015 gedomicilieerd staat op de [...] te 2000 Antwerpen, stonden uw partner en haar zoon aanvankelijk sedert 05/01/2015 ingeschreven op de [...] en vanaf 14/12/2015 tot aan hun vertrek naar Nederland op de [...] te 2060 Antwerpen; Overwegende dat de Nederlandse autoriteiten ons op 09/08/2024 bevestigen dat uw partner sinds 19/09/2019 verblijfsrecht bekam als familielid van een EU-burger, met name [P.J.] en dat zij op 08/02/2024 de Nederlandse nationaliteit aangevraagd heeft op basis van 5 jaar onafgebroken verblijf, dat deze aanvraag op 12/06/2024 positief beoordeeld werd en zij enkel nog de naturalisatieceremonie dient bij te wonen om Nederlander te worden.

Waar uw partner tenslotte verklaart dat zij en haar zoon u financieel nodig hebben en dat u daarin niet tekort schiet, legt u geen enkel bewijs van geldstortingen aan haar voor; het enige spoor dat wij terugvinden in onze databank is een door u ongedateerde geschreven verklaring tot garantstelling voor [P.J.] die uw partner voorlegde in het kader van de verblijfsaanvraag van haar zoon als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dd. 19/04/2017 te Antwerpen, waarbij zij uw arbeidsovereenkomst als postbode bij B-post vanaf 08/08/2016 en weddefiches van april 2017 tot en met juni 2017 voorlegde.

Overwegende dat u - zoals verder uitgebreid wordt besproken - slechts sporadisch tewerkgesteld was en er kennelijk niet in slaagt om vast werk te behouden: verder blijkt uit uw dossier dat u met een schuldenberg kampt waardoor u op 21/11/2021 werd toegelaten tot een collectieve schuldenregeling, dewelke tijdens uw vorige detentie on hold stond tot u opnieuw zicht had op betaald werk. U kon na uw IBO-opleiding vanaf 05/06/2023 met een contract voor bepaalde duur aan de slag bij Katoennatie maar U werd daar al op 10/09/2023 voortijdig ontslagen, waardoor u volgens uw verklaring bij de justitie-assistent in geldnood kwam en u opnieuw uw toevlucht zocht tot de drughandel, waardoor u sinds 18/11/2023 opnieuw in de gevangenis verblijft. Uw financieel-economische situatie laat dan ook niet toe te besluiten dat u in staat bent om met legale inkomsten uw partner en haar zoon in Nederland te ondersteunen.

Uit de thans voorliggende elementen blijkt niet dat u of uw partner ooit stappen hebben ondernomen om uw relatie en uw vaderschap te officialiseren hetzij in Nederland, hetzij in België, zodat u geen aanspraak kan maken op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient u eerst gebruik te maken van de voor u openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en de ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr.77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Overwegende dat uw vermeende zoon [P.J.] die thans 10 jaar oud is de Nederlandse nationaliteit bezit (dankzij de erkenning door de heer [T.]) en in Nederland woont met zijn moeder die er verblijfsrecht heeft en weldra Nederlandse wordt, dat u verklaart elkaar te bezoeken tijdens vrije werkdagen, weekends en de vakanties, afwisselend in België en Nederland en de overige contacten bijgevolg reeds dienen te verlopen via telefoon en internet; dat uw vermeende zoon zich vragen stelt bij uw afwezigheid gezien hij niet op de hoogte is van uw gevangenschap (of reeds geciteerde vonnis SURB van 21/11/2022); dat we opmerken dat u niet hebt getwijfeld om ernstige drugs misdrijven te plegen na de geboorte van "uw" kind, waarbij u ook niet stilstond bij de gezondheidsrisico's voor de smokkelaars door het inslikken van boleta's cocaine; dat uw connecties met het drugmilieu tevens potentiële risico's inhouden voor de veiligheid van uw gezin en u duidelijk uw voorbeeldrol als vader hebt miskend; dat het gezien uw gescheiden gezinsleven en uw verschillende detenties duidelijk is dat mevrouw [P.] in hoofdzaak instaat voor de dagelijkse opvoeding en verzorging van haar kind. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst; overwegende dat een tijdelijke scheiding om de nodige procedures op te starten in Suriname teneinde u legaal te kunnen vestigen bij uw partner en haar zoon in Nederland geen schending uitmaakt van het recht op gezinsleven, wordt het hoger belang van het kind niet geschaad bij het nemen van deze beslissing. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verder verklaart u op 03/08/2023 nog een tante te hebben in België, [D.C.], die op de [...] te Antwerpen woont. Zij is gekend onder OV [...] als [D.J.C.], ° Paramaribo op 27/05/1964, met Surinaamse nationaliteit. Zij vroeg op 14/01/2022 en op 13/09/2022 een inschrijving aan in België op basis van haar feitelijke relatie met de Nederlander [K.R.A.]° Hilversum op 22/10/1958 (gekend onder OV [...]) dewelke in Nederland werkt en sinds 16/42/2021 in België aangemeld was als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Luidens het vonnis van de SURB van 21/11/2022 waren uw oom en tante ingetrokken op uw appartement om de huur verder te betalen. Volgens het Rijksregister stonden zij sinds 30/09/2022 ingeschreven op uw adres. De verblijfsaanvragen van uw tante werden telkens geweigerd en zij kreeg op 31/10/2023 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend per aangetekend schrijven van de stad Antwerpen. Diezelfde datum werd zij uit het vreemdelingenregister geschrapt. De heer [K.] liet zich op 13/12/2023 terug afschrijven naar

Nederland en op 12/03/2024 constateerde de wijkagent dat uw tante niet meer op uw appartement verbleef. De Nederlandse autoriteiten delen ons op 09/08/2024 mee dat uw tante ook geen verblijfsrecht in Nederland heeft, zodat deze relatie evenmin beschermd is.

Tenslotte verklaarde u op 31/05/2024 dat u nog twee zussen in Suriname heeft. Volgens het vonnis van de SURB van 21/11/2022 zou u ook nog een dochter en kleinkind hebben in Suriname, met wie u een goed contact heeft. Deze beslissing heeft geen enkele negatieve invloed op de contacten die u met uw familie in Suriname zou onderhouden, wel integendeel: bij uw (tijdelijke) terugkeer beschikt u over een sociaal vangnet en u kunt de contacten met uw familieleden weer nauwer aanhalen.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Gezien uw bedrieglijke persoonlijkheid, uw preciaire financiële situatie en uw minimalisering van de door u gepleegde drugsfeiten is het risico op recidive reëel. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt. Uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen de bescherming van de maatschappij in het algemeen.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U verklaart in uw hoorrecht van 03/08/2023 dat u sinds 2014 in België bent. Volgens uw administratief dossier kwam u eind 2012 op reguliere wijze naar Nederland met een toeristenvisum om uw familie te bezoeken, maar keerde u na afloop van dit visum niet terug naar Suriname waarop de Nederlandse autoriteiten u op 01/04/2014 een bevel om het grondgebied en een inreisverbod hadden afgeleverd, waar u eveneens geen gevolg aan hebt gegeven zodat u van 04/06/2014 tot 46/06/2014 in vreemdelingenbewaring werd gesteld. Uw aanwezigheid in België werd de eerste keer vastgesteld toen u zich op 10/09/2014 bij de ambtenaar van burgerlijke stand in Merksem meldde om een verklaring wettelijke samenwoning af te leggen met de Nederlandse onderdane [S.Y.] °Paramaribo op 13/01/1981. Mevrouw [S.] meldde achter op 21/10/2014 dat de samenwoning was beëindigd en dat u met onbekende bestemming vertrokken was. De Administratie besliste op 19/03/2015 om u een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen af te leveren, hetwelk u niet kon betekend worden.

U verkreeg uiteindelijk verblijfsrecht op 29/10/2015 op basis van de inschrijving van uw vader [P.E.E.] met Nederlandse nationaliteit en sinds 19/08/2020 bent u houder van een verblijfskaart duurzaam verblijf.

Uw advocate [J.T.] stelt in haar brief van 02/08/2023 dat u verregaand geïntegreerd bent in België: u spreekt perfect Nederlands, u heeft voldoende inkomsten en een stabiele huisvesting en u heeft familiale banden in België en Nederland. U heeft ook steeds gewerkt in België en u heeft nooit beroep gedaan op het OCMW. U bent ook gebonden aan een collectieve schuldenregeling, waarbij de schuldeisers enkel kunnen worden vergoed indien dit plan verder wordt nageleefd.

U bevestigt in uw formulier hoorrecht dat u Nederlands en Engels kent. Sinds uw ontslag in september 2023 hebt u echter geen (legale) inkomsten meer. Uw huisvesting blijkt toch niet stabiel gezien uw huurcontract op de [...] van korte duur was, nl, 1 jaar (van 15/02/2023 tot 14/02/2024), Niettegenstaande u daar nog officieel ingeschreven staat, blijkt uit het vonnis van 28/03/2024 dat u door een bewoner van het pand in de [...] te Antwerpen werd herkend als een bewoner van het appartement van uw kompaan O.V. Met betrekking tot uw familiale banden in België merken we op dat uw vader intussen overleden is (u kreeg nl. op 09/02/2022 een uitgaansvergunning om zijn begrafenis bij te wonen) en dat uw oom [K.R.] en uw tante [C.D.] sinds december 2023 zijn teruggekeerd naar Nederland, waar tevens uw partner [P.I.] en haar zoon verblijven. Uw familiale situatie werd hierboven reeds uitvoerig besproken.

Momenteel verblijft u 10 jaar in België. Tijdens deze periode liep u 4 correctionele en 2 politionele veroordelingen op voor een straftotaal van 73 maanden gevangenisstraf (of 6 jaar en 1 maand) waarvan u reeds 22 maanden doorbracht onder het gewoon gevangenisregime en 5 maanden onder elektronisch toezicht. U pleegde uw eerste strafbare feiten in 2018 toen u amper 3 jaar legaal in België was. Volgens de politionele databank ANG liep er in 2018 ook een onderzoek tegen u naar sociale fraude en

kinderpornografie. U liep 3 veroordelingen op wegens inbreuken op de drugswet en 1 wegens de wapenwet. Ook in 2023 werd u geverbaliseerd voor verboden wapendracht,

U verklaart niet te lijden aan een ziekte die u belemmert om te reizen of terug te keren naar Suriname. Als redenen waarom u niet kan terugkeren, haalt u enkel familiale redenen aan: gezien uw partner en zoon in Nederland wonen zou uw gezinsleven verstoord en onmogelijk worden en uw zoon heeft recht op een gezinsleven met zijn vader.

Met betrekking tot uw school en beroepstraject verklaart u dat u via de VDAB een individuele beroepsopleiding heeft gevolgd bij Katoennatie en een computercertificaat hebt behaald. U heeft voordien nog gewerkt bij B-Post, DHL, Sita en Stadsdiensten en na uw IBO-opleiding kon u met een contract aan de slag bij Katoennatie.

U staft dit met uw IBO-overeenkomst met de VDAB als magazijnmedewerker bij Katoennatie van 05/12/2022 tot 04/06/2023 en uw arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur als magazijnbediende-sorteerder bij Katoennatie van 05/06/2023 tot 04/12/2023 en een loonfiche van juni 2023, een deelcertificaat van de module "Creatief met beeld en geluid: complexe producties" dd. 24/06/2022 en een deelcertificaat van de module "Content presenteren" dd. 23/06/2022, beide behaald aan het CVO Edukempen. Op 13/06/2024 bezorgde uw advocate [J.T.] ons nog 2 positieve evaluatieverslagen van de VDAB m.bt. uw IBO-opleiding en het tewerkstellingsattest van Attentia van 08/09/2023 waaruit blijkt dat uw contract bij Katoennatie op 10/09/2023 voortijdig beëindigd werd.

Uit consultatie van de tewerkstellingsdatabank Dolsis blijkt dat u verder tewerkgesteld was als uitzendkracht bij SA MANPOWER op 06/06/2015 en van 20/06/2015 tot 15/07/2015 (dagcontracten); bij AIB NV van 04/03/2016 tot 21/04/2016; bij Tempo-Team op 17/05/2018; bij Actief interim van 30/08/2016 tot 07/07/2018; bij Start People van 29/05/2015 tot 01/06/2015 en van 11/07/2016 tot 05/08/2016; bij Adecco Personnel Services van 12/11/2015 tot 05/01/2016 en van 29/05/2019 tot 26/06/2019; bij Synergie Belgium NV op 09/07/2019 en 16/07/2019; bij Randstad Belgium van 23/07/2015 tot 19/10/2015 en van 08/08/2019 tot 30/09/2019 (9 dagen) en 1 dag bij ASAP BE op 09/11/2023, voor een totaal van ongeveer 9 maanden.

U staat ook nog ingeschreven als regulier werknemer bij B-Post van 08/08/2016 tot 28/11/2017 en bij General Services (Katoennatie) van 05/12/2022 tot 10/09/2023. Ondanks uw leeftijd van 44 jaar en uw partner kennelijk op uw financiële steun rekent (cf. supra), slaagt u er blijkbaar niet in om een stabiele tewerkstelling te behouden. Op uw verblijf van 10 jaar kunt u terugblikken op een beroepsactiviteit van 2 jaar en 9 maanden in België, hetgeen dan ook moeilijk aanzien kan worden als een duurzame economische binding met het gastland.

Op de vraag of u al een vervangingsinkomen hebt ontvangen, antwoordt u negatief en legt u een attest van het OCMW voor dd. 3/08/2023 dat bevestigt dat u tot vandaag geen financiële steun aanvraag bij OCMW Antwerpen.

Uit uw overeenkomst met de VDAB voor de IBO-opleiding bij Katoennatie blijkt dat u naast uw opleidingspremie van 1,150,03 euro bruto per maand nog recht had op een aanvullende werkloosheidsuitkering.

In uw hoorrecht van 03/08/2023 legt u de beschikking van de arbeidsrechtbank Antwerpen van 03/11/2021 voor waaruit blijkt dat u toegelaten werd tot de procedure van collectieve schuldenregeling. Het vonnis van de SURB van 21/11/2022 bevestigt dat u op financieel gebied met een schuldenberg kampt en dat uw collectieve schuldenregeling die voor uw detentie liep, on hold stond tot er zicht was op betaald werk. U verklaarde dat uw oom en tante ingetrokken waren op uw appartement op de [...] te Antwerpen om de huur verder te betalen. Nochtans lezen we in het vonnis van de SURB van 12/04/2023 dat u huurachterstand heeft omdat uw aanvullende werkloosheidsuitkering nog steeds niet in orde is. Uw huisbaas is akkoord om nog even op geld te wachten tot uw uitkering betaald wordt. In principe zou dit eind maart 2023 in orde moeten zijn. En verder, als dagbesteding volgt u een beroepsopleiding bij Katoennatie. U werkt er voltijds in een 2-ploegensysteem. De opleiding duurt nog tot 4 juni 2023, waarna u een contract van onbepaalde duur zal aangeboden worden. Uw prestaties tijdens de optelling worden tot nu toe positief geëvalueerd. U blijkt een harde en nauwkeurige werker te zijn die respect heeft voor het materiaal en de veiligheidsregels. Een specifieke psychosociale begeleiding werd door de PSD niet nodig geacht. Voor uw schulden had u al eerder een collectieve schuldenregeling en deze werd terug opgestart. Van zodra u opnieuw over voldoende financiële middelen beschikt zat er met de schuldbemiddelaar een afbetalingsplan worden opgesteld. Omdat uw elektronisch toezicht gunstig verliep en u de afspraken correct naleefde, kende de SURB u de voorwaardelijke invrijheidstelling toe vanaf 18/04/2023. Niettegenstaande de positieve evaluatie van uw werkgever Katoennatie werd u 5 maanden later ontslagen. U geeft geen enkele uitleg omtrent de reden van uw ontslag. U besloot u terug toe te leggen op de drugcriminaliteit zoals blijkt uit het vonnis van de SURB van

18/12/2023 waarbij uw voorwaardelijke invrijheidstelling werd herroepen: Op 19 november 2023 werd u betrapt op het dealen van cocaïne. Op uzelf werden nog 9 verpakkingen crack aangetroffen die u trachtte in te slikken. U ging binnen en buiten in een woning waar een grote hoeveelheid drugs en geld werden aangetroffen. (...) Ten aanzien van de justitie-assistent heeft u toegegeven dat u sinds uw ontslag in geldnood zit en op straat drugs aantrof. U besloot deze vervolgens te verkopen, wat volgens u een éénmalige actie was. In dit verband merken we op dat u reeds drie keer definitief veroordeeld werd voor drugsfeiten. Uit de verschillende incriminatieperiodes (feiten gepleegd tussen 15/02/2018 en 17/07/2018 (cf. infra), op 02/03/2019 en tussen 11/11/2023 en 19/11/2023), blijkt dat u telkens zonder werk zat toen u deze feiten pleegde. Indien drughandel telkens uw antwoord is op financiële problemen, dan kan het risico op recidive niet worden uitgesloten.

Uit uw strafdossier blijkt dat u buiten uw familiale relaties voornamelijk contacten hebt met personen uit het Surinaamse drugsmilieu. U werd al 2 keer veroordeeld met uw Surinaamse kompaan O.V. die zelf op 14/01/2014 in de luchthaven van Amsterdam werd gearresteerd voor de invoer van 392,2 gram cocaïne vanuit Paramaribo via ingeslikte boleta's, waarbij hij zelf de "bolletjessilkkker" van dienst was (cf. arrest Hof van Beroep Antwerpen dd. 20/01/2021). Uit de exploitatie van de gsm van O.V. blijkt dat deze op regelmatige basis betrokken is met het overbrengen van cocaïne vanuit Zuid-Amerika via ingeslikte boleta's : dit bleek onder andere uit de foto's van geld en drugs, de foto van een handgeschreven boekhouding met de verdeling van de winsten, foto's van geldtransfers via Western Union, berichten over 60 gram die verdwenen is, foto's van bankkaarten en identiteitskaarten van derden, spraakberichten over "cocaïne", hasj, "België", over de strenge controles van passagiers uit Suriname op de luchthaven van Schiphol, over het verstoppertje van drugs en over de wijze waarop agenten passagiers fouilleren.

De SURB wees u in haar vonnis van 21/11/2022 er al op mensen uit het drugmilieu te vermijden, zodat u zich niet meer laat overtuigen op het slechte pad te gaan. Toch blijkt uit het vonnis van 28/03/2024 dat u nog steeds met O.V. optrekt, u werd door de bewoners van het pand aan de [...] in Antwerpen herkend als een bewoner van het appartement van O.V. waar bij de huiszoeking op 19/11/2023 een grote hoeveelheid crack, hasj en druggerelateerd materiaal werd aangetroffen.

Uw administratief dossier getuigt verder van een duidelijke minachting voor de wetten en normen van het gastland. U maakte misbruik van de Belgiëroute om na uw illegaal verblijf in Nederland aan een verblijfsrecht in België te geraken : eerst startte u in oktober 2014 een wettelijke samenwoning op met de Nederlandse onderdane [S.Y.] niettegenstaande u volgens de verklaring van uw partner [P.I.] reeds voor uw komst naar Europa (in 2012) een relatie had met mevrouw [P.] en jullie samen een zoon hadden, dewelke in Amsterdam werd geboren; nadat deze procedure was stopgezet, schreef uw Nederlandse vader zich in maart 2015 in België in als beschikker voldoende bestaansmiddelen zodat u in functie van hem een verblijfsrecht kon bekomen. Volgens het gerechtelijk onderzoek naar de drugsfeiten van 17/07/2018 zou er ook sprake geweest zijn van sociale fraude omdat uw vader eveneens in Nederland gedomicilieerd stond. Ook uw partner [P.I.] poogde zich zonder succes tussen januari 2015 en november 2018 met haar zoontje via de Belgiëroute in België te vestigen : eerst in functie van haar Nederlandse moeder en vervolgens via haar Nederlands kind [P.J.] na diens postnatale erkenning in 2017 door een 19 jaar oudere Nederlandse onderdaan. Uw handelen getuigt van een manifest bedrieglijke ingesteldheid en u en uw partner deinzen er klaarblijkelijk niet voor terug om zowel de Belgische als de Nederlandse autoriteiten te mistelden.

U hebt tot uw 32-jarige leeftijd en dus het grootste deel van uw leven in Suriname gewoond. U verklaart dat u er een probleemloze jeugd kende en u zou er geen gerechtelijke antecedenenten hebben. U speelde er voetbal op hoog niveau, en u werkte er als magazijnier en monteur. Vermits u in België en Nederland voornamelijk met landgenoten omgaat, kunnen we aannemen dat u nog steeds banden hebt met uw herkomstland. U verklaart in uw geactualiseerde vragenlijst hoorrecht van 31/05/2024 dat u over een vervallen Surinaams paspoort beschikt; dat uw partner nog de Surinaamse nationaliteit heeft maar dat haar aanvraag voor het bekomen van de Nederlandse nationaliteit lopende is; verder heeft u nog 2 zussen in Suriname. Het vonnis van de SURB dd. 21/14/2022 vermeldt dat u ook nog een dochter en kleinkind in Suriname hebt waarmee het contact goed is. Vermits de Nederlandse autoriteiten bevestigen dat de naturalisatieprocedure van uw partner zo goed als afgerond is, is een tijdelijke terugkeer naar Suriname geen onredelijke maatregel teneinde u in staat te stellen de nodige formaliteiten te vervullen om uw partner en haar zoon op reguliere wijze te vervoegen in Nederland. Een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Gedurende uw verblijf van 19 jaar in België liep u 4 definitief geworden correctionele straffen en 2 politionele veroordelingen op. U werd 3 keer schuldig bevonden aan drugsmisdriven waarvan 2 keer in het kader van een vereniging en 1 keer aan verboden wapendracht. Uw straftotaal bedraagt op dit ogenblik 73 maanden gevangenisstraf of 6 jaar en 1 maand waarvan u reeds 22 maanden doorbracht in de gevangenis en 5 maanden onder elektronisch toezicht. Momenteel zit u uw strafrestant van 411 dagen uit in de strafinrichting van Hoogstraten na herroeping van uw voorwaardelijke invrijheidstelling op 18/04/2023 alsook uw correctionele gevangenisstraf van 28/03/2024 van 30 maanden. U bereikt uw strafeinde op 22/06/2027 en kunt ten vroegste in aanmerking komen voor een voorwaardelijke invrijheidstelling op 14/09/2024.

Op 02 maart 2019 werd u door de politie betrapt op het bezit van een grote hoeveelheid verdovende middelen, nl. cocaïne en cannabis (voor persoonlijk gebruik). U had ook een verboden wapen op zak, nl. een knipmes met slot. Voor het drugbezit kreeg u bij vonnis van 07/02/2020 een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met 3 jaar uitstel behalve de ondergane voorhechtenis en een geldboete van 8.000 euro met 1 jaar uitstel.

Voor uw wapenbezit kreeg u een voorstel tot minnelijke schikking, maar omdat u niet betaalde, werd u bij vonnis van 18/11/2020 veroordeeld tot een geldboete van 800 euro met 3 jaar uitstel voor 400 euro. Wapenbezit leidt tot maatschappelijke onveiligheid, het voorhanden hebben van wapens bevordert het gebruik ervan en kan dus een onaanvaardbaar risico voor de veiligheid van personen met zich mee brengen.

Uit uw strafdossier blijkt dat u niet enkel drugs gebruikt, maar dat u tevens betrokken was bij de invoer en de verkoop van verdovende middelen in het kader van een vereniging.

Luidens het vonnis van de Correctionele rechtbank van Turnhout dd. 20/12/2019 werd u op 17 juli 2018 met uw 2 kompanen O. O. V. en S. T. in Retie gecontroleerd toen u met uw huurvoertuig de autosnelweg verliet, komende uit de richting van Nederland. Jullie gedroegen jullie extreem zenuwachtig. U was de bestuurder, beklaagde T. zat op de passagierszetel en beklaagde V. zat achteraan. In de schoudertas van beklaagde T. werd 400 gram cocaïne gevonden, verpakt in 36 capsules, die kort voordien waren uitgescheiden. Tijdens de eerste vaststellingen werd 0,1 gram hasj gevonden bij u doch na jullie overbrenging naar het ziekenhuis om verdere controles te laten uitvoeren, werden in het dienstvoertuig, op de plaats waar u zat, nog eens twee blokken hasj gevonden met een gewicht van respectievelijk 101,6 gram en 91,7 gram. De drugs waren duidelijk in uw bezit. In uw gsm werd een videofragment aangetroffen waarop u 2 blokken hasj in uw handen heeft. U erkende in uw verklaring van 11/12/2018 dat u de persoon was die 2 blokken hasj in handen had, maar u stelde dat die niet van u waren. Blijkens de aangetroffen boarding pass had beklaagde T. op 14 juli om 17u25 een vlucht genomen van Cayenne, Frans Guyana, naar Parijs met aankomst op 15 juli s'morgens. De route van Frans Guyana naar Parijs staat gekend als drugsmokkelroute. Het was duidelijk dat T. de boleta's heeft gesmokkeld. Bij uitlezing van de gps-gegevens in het door u gehuurde en gebruikte voertuig en de gegevens van uw gsm-toestel, bleek dat u beklaagde T. en de cocaïne 2 dagen eerder had opgehaald op de luchthaven in Orly. U had reeds enkele maanden contact met beklaagde T. Eerder op de dag van de arrestatie had u twee contactmomenten met T. en u en beklaagde V. hadden gemeenschappelijke contacten en onderling contact. Zo kon u aldus onderling aan elkaar worden gelinkt. In het gsm-toestel van beklaagde V. werden foto's aangetroffen met drugs, handgeschreven boekhoudingen en geld evenals spraakberichten waar wordt gesproken over geld, cocaïne, België, de smokkel van boleta's, de aankoop van hasj en controle van de vluchten van Suriname naar Schiphol.

V. werd reeds eerder op 14 januari 2014 gearresteerd in Schiphol voor de invoer van 392,2 gram cocaïne vanuit Paramaribo, waarbij hijzelf de bollettiesslikker van dienst was en gaf toe in Nederland hiervoor te zijn veroordeeld. Bij verhoor gaf beklaagde V. toe dat hij effectief in het bezit was geweest van een grote hoeveelheid geld en duidde hij verschillende spraakberichten waarbij u aankocht en beklaagde T. een persoon zou hebben opgelicht. In uw gsm-toestel werden verder foto's aangetroffen van een cannabisplantage, hasj, xtc-pillen, verpakte drugs en geld.

U verzocht om een autonome werkstraf, maar de rechter oordeelde die in de gegeven omstandigheden niet aangewezen en veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 30 maanden waarvan 6 maanden met 5 jaar uitstel en een geldboete van 16.000 euro. U tekende op 16/01/2020 hoger beroep aan tegen uw schuldigverklaring aan de feiten en de strafmaat. Op de zitting van 02/12/2020 gaf u toe dat u 2 dagen voor de controle van het door u gehuurde voertuig KIA naar Parijs was gereden om S.T. te gaan ophalen, maar u ontkende dat u T. had opgehaald op de luchthaven van Orly, terwijl dit adres van de luchthaven wel als recente bestemming in de gps van uw huurvoertuig stond vermeld. Volgens de gps-tracker van dit voertuig was u op 15/07/2018 om 00:12 uur vanuit Nederland vertrokken om via België naar de luchthaven van Orly te rijden, waar u om 06:32 uur arriveerde, minder dan 20 minuten voor de landing van T. op Orly (volgens de boarding pass om 06:50 uur) en reed u vervolgens terug naar Nederland, waar u om 12:29 uur aankwam. Ondanks het feit dat T. op 09/08/2018 verklaarde dat hij de 2 andere personen die in het gecontroleerde voertuig KIA zaten (waaronder u) niet kende, blijkt uit het telefonie-onderzoek dat er reeds op 16/04/2018 en op 17/04/2018 telefonische contacten waren tussen T. en u, hetgeen ongetwijfeld kaderde in de praktische afspraken tussen de leden van de vereniging aangaande het transport van de boleta's met cocaïne naar Europa.

Het Hof van Beroep oordeelde in haar arrest van 20/01/2024 dat de tenlastelegging van bezit, aankoop en/of vervoer van 400 gram cocaïne en 200 gram hasj, alsook de verzwarende omstandigheid van deelneming in het kader van de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging bewezen gebleven was. 400 gram cocaïne komt na versnijding en verpakking in gebruikershoeveelheden van ongeveer 0,7 gram overeen met ongeveer 1.000 individuele dosissen, waardoor de verslaving van honderden gebruikers in stand wordt

gehouden. Niettegenstaande u enkel vervolgd werd voor de feiten van 17/07/2018 blijkt uit het strafdossier dat u en beklaagde V. eerder in het jaar 2018 meermaals samen naar Frankrijk zijn gereden, meer bepaald op 15/02/2018 en 05/04/2018. De vertaalde Whatsapp audioberichten die op uw beider gsm's werden aangetroffen laten er geen twijfel over bestaan dat u beiden deel uitmaakten van een vereniging die intensief bezig was met het smokkelen van cocaïne via ingeslikte boleta's vanuit Suriname naar Europa. De bewuste wil om van die georganiseerde groep deel uit te maken lag bij alle deelnemers, ook u, voor. Tevens staat vast dat er een taakverdeling bestond binnen de litigieuze vereniging. Uit de dossiergegevens komt naar voor dat u en beklaagde V. de contacten met de andere leden van de vereniging in Suriname onderhielden, dat jullie instonden voor het ophalen van de "bolletjesslikker" na aankomst op de luchthaven, dat jullie bij de bolletjesslikker bleven tot de boleta's via de natuurlijke weg diens lichaam verlaten hadden, en dat jullie instonden voor het verdere vervoer van de aldus gerecupereerde cocaïne. Het Hof oordeelde dat de door de eerste rechter opgelegde hoofdgevangenisstraf van 30 maanden onvoldoende was ter bestraffing van de bewezen verklaarde feiten en legde u een effectieve gevangenisstraf van 37 maanden en een effectieve geldboete van 12.000 euro op.

Op 20/12/2021 bood u zich aan in de gevangenis om uw straf uit te voeren. Omdat u een gevangenisstraf van minstens 3 jaar had gekregen, werd u verder opgevolgd door de strafuitvoeringsrechtbank. Ook voor de SURB bleef u de feiten grotendeels ontkennen, zoals we lezen in het vonnis van 21/14/2022. Omdat uw detentie zonder problemen verliep en u een volledig uitgewerkt reclasseringsplan kon voorleggen op vlak van woonst, dagbesteding en financiële begeleiding, kende de SURB u bij dit vonnis het elektronisch toezicht toe met ingang van 01/12/2022. U ging terug in uw eigen huurwoning wonen op de [...] te Antwerpen, waar uw oom en tante ingetrokken waren en een positieve rol konden spelen bij uw reclassering, u kon een werkbelofte bij Katoennatie voorleggen en de zitting omtrent de verderzetting van uw collectieve schuldenregeling was voorzien half december 2022. U startte op 05/12/2022 uw IBO-opleiding van 6 maanden als magazijnier bij Katoennatie, waarbij u positief geëvalueerd werd. U bleek een harde en nauwkeurige werker te zijn met respect voor het materiaal en de veiligheidsregels. Uw opleiding liep nog tot 4/06/2023, waarna u een contract voor onbepaalde duur zou worden aangeboden. Een specifieke psychosociale begeleiding werd door de PSD niet nodig geacht. Uw collectieve schuldenregeling werd terug opgestart en zodra u opnieuw over voldoende financiële middelen beschikte, zou er met de schuldbemiddelaar een afbetalingsplan worden opgesteld. Omdat uw elektronisch toezicht volgens de justitie-assistent een gunstig verloop kende, wou de SURB u de kans geven om een volgende stap te zetten in uw re-integratietraject en kende ze u vanaf 18/04/2023 de voorwaardelijke invrijheidstelling toe. Uit uw dossier blijkt dat u op 10/09/2023 plots ontslagen werd bij Katoennatie.

Op 20/11/2023 werd u voorlopig aangehouden nadat u op 19/11/2023 betrappt werd op het dealen van cocaïne. Op u zelf werden nog 9 verpakkingen crack aangetroffen die u trachtte in te slikken. U ging binnen en buiten in de woning van C.V. waar een grote hoeveelheid drugs en geld werden aangetroffen. De rechtbank besloot op 27/11/2023 om uw voorwaardelijke invrijheidstelling te schorsen. Ten aanzien van de justitie-assistent heeft u toegegeven dat u sinds uw ontslag in geldnood zit en op straat drugs aantroft. U besloot deze vervolgens te verkopen, wat volgens u een éénmalige actie was. Omdat u minstens 2 voorwaarden niet had nageleefd, zijnde geen drugs bezitten en geen contact hebben met personen uit het drugmilieu, besloot de SURB om uw voorwaardelijke invrijheidstelling op te heffen op 18/12/2023.

Uw eerdere veroordelingen wegens bezit en handel in verdovende middelen hebben tot dusver geen enkel ontradend effect bij u teweeg gebracht; u was uit op snel en gemakkelijk geldgewin en u ziet de drughandel als oplossing voor uw financiële problemen, waardoor het risico op recidive reëel is (cf. supra). U hield op geen enkele wijze rekening met de gezondheidsrisico's van drugs voor de smokkelaars en de individuele gebruikers, noch met de schade die hierdoor rechtstreeks en onrechtstreeks wordt toegebracht aan de samenleving. U droeg met deze feiten bij tot de randcriminaliteit en de maatschappelijke overlast waartoe druggebruik leidt.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia f. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghii f. Frankrijk, EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Teakouridis), in dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: 46. De georganiseerde drughandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/767/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van

minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB E 335, blz. 8) In het eerste punt van de considerans overwogen dat de (legale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 88); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Galfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, puni 22, en arrest Orfanopoulos en Oliver, reeds aangehaald, puni 67)."

Tevens werd u op 10/01/2023 door de Politierechtbank veroordeeld tot een geldboete van 1.600 euro en een rijverbod voor 3 maanden voor alle categorieën met theoretisch-praktisch-medisch-psychologische examens wegens alcoholintoxicatie aan het stuur en op 17/01/2023 tot een geldboete van 200 euro met 3 jaar uitstel wegens het rijden zonder verzekeringsbewijs en een geldboete van 400 euro met 3 jaar uitstel en een rijverbod van 15 dagen met theoretisch examen omdat u geen voorrang had verleend aan een voetganger en deze had aangereden. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet uw eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook uw gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin u leeft.

Volgens de politionele databank ANG liep er in 2018 ook een onderzoek legen u naar sociale fraude en kinderpornografie. In 2023 werd u opnieuw geverbaliseerd voor verboden wapendracht.

Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Overwegende het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de drugshandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan.

Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de volksgezondheid. Uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het fundamenteel belang van de maatschappij in het algemeen.

Gelet al deze elementen, wordt krachtens artikel 44bis, §2 een einde gesteld aan uw verblijf om ernstige redenen van openbare orde of veiligheid."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: "schending uit van 44bis Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur".

Hij betoogt als volgt

"1.1. ALGEMEEN

14. –

Artikel 44bis §2 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§2

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 44bis §4 Vreemdelingenwet specificeert verder:

“§4

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 Vreemdelingenwet verduidelijkt:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

15. –

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

16. –

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

17. –

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

18. –

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

19. –

Het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel legt het bestuur op om bij de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid geen keuze te maken die tegen alle redelijkheid ingaat. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe om het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid gaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

1.2. TOEGEPAST

1.2.1. Geen ernstige redenen van openbare orde of veiligheid zijn voorhanden

20. –

De bestreden beslissing verwijst naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker. De gedragingen van verzoekster vormen volgens verweerder een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de volksgezondheid.

Verzoeker betwist de gehele motivering dienaangaande.

21. –

In de rechtspraak van het Hof van Justitie gepreciseerd dat het begrip ‘openbare orde’, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz I 5257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat een verblijf enkel kan worden geweigerd op grond van de openbare orde als het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is, waarbij ook wordt gepreciseerd dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden kan zijn.

Er kunnen dus naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde of openbare veiligheid oplevert. Het louter poneren dat de feiten ernstig zijn, omwille van het drugskarakter, volstaat in casu aldus niet om ook nog een actueel karakter aan te tonen.

Verweerder beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

22. –

Verzoekster stelt dat de overheid op basis van de voorliggende feitelijke gegevens niet kan besluiten dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De overheid baseert zich op het plegen van druggerelateerde feiten gepleegd door verzoeker:

De overheid laat echter na de concrete omstandigheden in rekening te brengen waarin verzoeker bij het plegen van de feiten in verkeerde.

Verzoekster is in 2018 een eerste maal in aanraking gekomen met drugsfeiten. De feiten die verzoeker heeft gepleegd betreffen niet-gewelddadige druggerelateerde feiten, waarbij verzoeker zich op verzoek van enkele vrienden met een huurauto heeft begeven naar de luchthaven van Orly om daar een persoon op te halen die in het bezit bleek te zijn van drugs.

De feiten gepleegd op 2 maart 2019 daarna betreffen het bezit van verdovende middelen voor persoonlijk gebruik en staan los van een bedrijvigheid van een vereniging.

Nadat verzoeker daarna in geldproblemen kwam wegens de beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst bij Katoennatie, voelde verzoeker zich zodanig in het nauw gedreven dat hij geen andere uitweg zag voor zijn problemen dan in het drugmilieu. Verzoeker had ten tijde van de strafbare feiten geen vast werk en was een gemakkelijke prooi voor criminele organisaties om uitgebuit te worden.

Verzoeker is dan ook vastberaden om niet opnieuw in eenzelfde situatie terecht te komen, en wenst zich niet meer te hoeven bekeren in crimineel laakbaar gedrag zoals voorgaande druggerelateerde feiten. Hiertoe volgt verzoeker gedurende zijn gevangenschap een aantal verschillende beroepsopleidingen, zodat zijn kansen op de arbeidsmarkt vergoten (stuk 21, stuk 22). Door zich op zodanige wijze bij te scholen dat hij zo snel als mogelijk vast werk kan vinden, vermijdt verzoeker zich te moeten wenden tot drughandel als oplossing voor zijn financiële problemen. Ook heeft verzoeker de intentie om zich na zijn vrijlating buiten de stad Antwerpen te vestigen. Verzoeker heeft ook al eerste stappen genomen om zijn schuldenlast aan te gaan, en heeft een afbetalingsplan gevraagd en verkregen waarvoor hij reeds een eerste betaling uitvoerde (stuk 16).

De stelling dat verzoeker zijn criminele handelingen zal herhalen en wegens de verspreiding van drugs in de maatschappij een risico vormt voor de openbare orde is dan ook niet correct. Uit het bovenstaande blijkt immers dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Verzoeker toont daarentegen een grote mate van berouw over zijn daden en stelt alles in zijn werk om te verzekeren dat hij niet terugkeert naar gelijkaardige milieus.

De beslissing schendt op deze punten de vermelde wettelijke bepalingen.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

1.2.2. Het verlaten van België zou een ontegensprekelijke en dermate onredelijke ontwrichting van zijn familiale banden uitmaken

23. –

De lidstaten en al hun staatsentiteiten, met inbegrip van hun overheidsadministratie, moeten zich ervan onthouden een negatieve invloed uit te oefenen op dit privé- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM beschermt niet alleen het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, maar ook het recht op eerbiediging van het privéleven. De overheid moet ervoor waken dit privé- en gezinsleven te verstoren of negatief te beïnvloeden.

Verzoeker is van mening dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht geen billijk evenwicht is in de zin van artikel 8 EVRM en voor hem nadelige gevolgen heeft met betrekking tot de uitoefening van zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven.

Het lijkt geen twijfel dat zijn privé- en gezinsleven moet worden gewaarborgd en in aanmerking moet worden genomen bij alle beslissingen die hem betreffen. Dientengevolge schendt de wederpartij het algemene evenredigheidsbeginsel, voor zover zij de noodzaak van dit besluit niet aantoont en evenmin aantoont dat zij de betrokken belangen tegen elkaar heeft afgewogen, hoewel de noodzakelijkheids-criteria duidelijk impliceren dat de inmenging berust op een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel. De beslissing om een verblijfsvergunning te beëindigen kan niet prevaleren boven de beslissing om na te gaan of die maatregel kan leiden tot een schending van een in BELGIË erkend en/of rechtstreeks geldend grondrecht.

24. –

Verwerende partij meent dat verzoeker een actuele en ernstige dreiging uitmaakt voor de openbare orde en steunt zich hiervoor op de verscheidene strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker. Verzoeker wenst zoals

reeds aangehaald de veronderstelling in hoofde van verwerende partij te betwisten dat hij tot op heden een ernstige dreiging betekent voor de openbare orde (zie ook 1.2.1.).

25. –

Verder staat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht absoluut niet in verhouding met de geschonden persoonlijke belangen van verzoeker.

Verzoeker is vader van zijn minderjarige zoon [J.], wonende in Nederland bij mevrouw [P.], met wie verzoeker al 18 jaar een vaste relatie heeft (stuk 18, 19, 23, 24).

Verzoeker is sedert december 2021 zijn gevangenisstraf aan het ondergaan. Sindsdien verbleef hij in gevangenschap ofwel verkeerde hij minstens onder elektronisch toezicht dan wel voorwaardelijke invrijheidstelling. Verzoeker betreurt het dan ook ten zeerste fysiek gescheiden te moeten leven van zijn zoon en zijn vriendin. Hij realiseert zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich hebben meegebracht.

Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef. Dit toont ook aan dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een schuldinzicht. Daarnaast toont dit een gedragswijziging in hoofde van verzoeker aan. Dat verzoeker ernstig berouw toont en besef heeft van zijn fouten, wordt aangetoond door de vele beroepsopleidingen die verzoeker aan het volgen is (stuk 21 en 22). Verzoeker tracht er alles toe in werking te stellen om een vast inkomen te verzekeren. Het is allerm minst zijn bedoeling om na invrijheidsstelling dezelfde strafbare gedragingen te stellen als voorheen. Verzoeker heeft lessen getrokken uit zijn strafrechtelijk verleden.

Gezien deze overwegingen kan het persoonlijk en familiaal belang van verzoeker niet ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Anders oordelen brengt een schending met zich van de rechten gewaarborgd in artikel 8 EVRM. Er is immers geen sprake meer van de vereiste noodzaak om de openbare orde te beschermen nu het actuele gedrag van verzoeker wel degelijk verbeterd is, alleszins niet kan worden beschouwd als een ernstige en werkelijke dreiging voor de openbare orde. (Zie ook 1.2.1).

26. –

Wat specifiek de relatie van de minderjarige zoon van verzoeker betreft, is er in casu onbetwistbaar sprake van een gezinsleven, in tegenstelling tot wat wordt voorhouden in de bestreden beslissingen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar het gebrek aan het vaststaan van het vaderschap of ouderlijk gezag van verzoeker ten aanzien van zijn zoon [J.], dat het vaderschap van de heer [T.] door verzoeker niet werd betwist noch op enige andere wijze werd geofficialiseerd, zowel als naar het feit dat mevrouw [P.] en [J.P.] op geen enkel moment verbleven op hetzelfde adres.

Zoals voorafgaandelijk reeds uiteengezet, bestaat wel degelijk een duurzame relatie en gezinsleven tussen verzoeker en zijn zoon, zowel als met zijn vriendin mevrouw [P.] (stuk 11, 18, 19, 23, 24). Het gezinsleven van verzoeker met zijn zoon en zijn vriendin is een mobiel gezinsleven, ingegeven door het feit dat verzoeker zich tien jaar geleden heeft herenigd met zijn vader. Gedurende dit mobiele gezinsleven verzekerde verzoeker en zich ervan uitgebreide contacten te voorzien met zijn zoon. Hij bezocht zijn zoon zo veel als mogelijk tijdens vrije momenten en in de weekends. Overige contacten verlopen via elektronische communicatiemiddelen. Het gebrek aan verblijf op eenzelfde adres doet geenszins afbreuk aan het gezinsleven dat verzoeker onderhoudt met zijn zoon en vriendin. Naast de regelmatige en veelvuldige contacten die verzoeker onderhoudt met zijn gezin, dragen de gezinsleden ook zorg voor elkaar en ondersteunen zij elkaar. Zo brengt mevrouw [P.] op heden de betalingen inzake de huurovereenkomst van verzoeker in orde (stuk 8 en 26). Het fysiek samenwonen is ook geen determinerend element voor het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden. Uit het dossier van verzoeker blijkt onmiskenbaar een duurzame relatie tussen mevrouw [P.] en verzoeker, die bescherming van artikel 8 EVRM geniet. Verzoeker en zijn vriendin mevrouw [P.] zijn bovendien bereid het vaderschap aan te tonen middels een DNA-test.

Tot op heden onderhoudt verzoeker zijn duurzaam gezinsleven met zijn zoon en zijn vriendin door dagelijks contact met hen op te nemen. Zijn vriendin mevrouw [P.] bezoekt hem op regelmatige wijze, zoals ook blijkt uit de bezoekerslijst van de gevangenis van Hoogstraten (stuk 24). Verzoeker verkiest zijn zoon niet mee op bezoek te laten komen. Het is begrijpelijk dat verzoeker wil vermijden dat zijn zoon hem ziet in zijn huidige situatie, hetgeen ook aantoont dat verzoeker een grote mate van schuldbesef heeft en zelfs schaamte heeft. Hij wenst zijn gedragingen te verbeteren en een voorbeeld te zijn voor zijn zoon. Dat zijn zoon niet op bezoek komt in de gevangenis, doet geen afbreuk aan het uitgebreide en verregaande contact dat verzoeker onderhoudt met zijn zoon, door elkaar dagelijks te spreken via telefoon- of videocalls (stuk 14). Het besluit van verzoeker om de contacten met zijn zoon op heden te beperken tot videocalls pijnigt hem ten zeerste,

maar is berust op het tijdelijke karakter ervan. Verzoeker heeft de intentie zo spoedig als mogelijk fysieke contacten te hervatten.

De beweringen van verwerende partij dat mevrouw [P.] hoofdzakelijk instaat voor de opvoeding van het kind is een onjuiste stelling. Het is waar dat mevrouw [P.] door de vrijheidsberoving van verzoeker een grote taak heeft in de verzorging en opvoeding van het kind. Echter onderschat verwerende partij de mate waarin verzoeker bijdraagt aan de opvoeding van het kind, door de dagelijkse contacten waarin verzoeker zijn vaderrol uitoefent.

27. –

De veronderstelling van verweerder dat de zoon van verzoeker bij uitwijzing van verzoeker slecht beperkt wordt geïmpacteerd is volledig onjuist. Verwerende partij verwijst ernaar dat het kind slechts weinig wordt geïmpacteerd bij de uitwijzing van een ouder die niet met zijn gezin samenwoont. Bovendien verwijst verwerende partij naar de mogelijkheid om na uitwijzing de contacten te onderhouden via telefoon en internet. Dit slechts in afwachting van het doorlopen van de procedures om een verblijfsrecht in Nederland te verkrijgen waarna verzoeker zich legaal zou kunnen vestigen in Nederland.

Hoewel het Europees Hof voor de rechten van de mens voor de eerste keer aanvaard heeft dat een gezinsleven kan uitgeoefend worden via sociale media in een arrest van 26 juni 2014 inzake M.E./Zweden, is onderhavige zaak niet te vergelijken met deze van vermeld arrest. Het ging daar om 2 echtgenoten die zeer tijdelijk van mekaar gescheiden zouden worden, de tijd nodig opdat de vreemdeling in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf op grond van gezinshereniging zou indienen. Dat zijn volledig andere omstandigheden dan in onderhavige zaak. Er kan immers niet met zekerheid gesteld worden dat de aanvraag van verzoeker om een verblijfsrecht te verkrijgen in Nederland zal aanvaard worden. De aanvraag van het verblijfsrecht veronderstelt het invullen van een Antecedentenverklaring door verzoeker. Indien de Nederlandse overheid oordeelt dat verzoeker op basis van zijn eerdere strafrechtelijke veroordelingen een gevaar is voor de openbare orde, zoals verwerende partij beveelt het geval te zijn, kan zijn aanvraag geweigerd worden.

De motivering van verwerende partij met betrekking tot het onderhouden van contacten middels elektronische communicatie is dan ook niet ernstig. Het minderjarige kind zou in dat geval langdurig moeten opgroeien zonder zijn vader. Het motief mist elke redelijkheid. Des te meer nu verzoeker reeds genooddaakt was zijn contacten te beperken tot elektronische communicatiemiddelen en zijn hoop erop is gevestigd dit niet te moeten doen na zijn vrijlating.

28. –

De beslissing van verwerende partij houdt daarnaast onvoldoende rekening met de duur van het verblijf van verzoeker op het grondgebied, evenmin met de economische situatie, sociale en culturele integratie van verzoeker. Zoals eerder vermeld, verblijft verzoeker sinds 2014 en dus 10 jaar in België. Hij spreekt perfect de Nederlandse taal en kan deze begrijpen en lezen. Hij behaalde reeds in 2017 het inburgeringsattest (stuk 2).

Verwerende partij neemt verkeerdelijk aan dat verzoeker nog sterke banden heeft met zijn land van herkomst Suriname. Dit is volkomen onjuist. De sociale en familiale banden van verzoeker liggen zowel in België als in Nederland. Ze zijn vrijwel onbestaande in Suriname.

Met de twee zussen waarnaar verwezen door verwerende partij, die zich in Suriname bevinden, heeft verzoeker nauwelijks contact.

Gedurende de tien jaar dat verzoeker in België aanwezig is, heeft hij klaarblijkelijk zijn leven uitgebouwd in België. Hij heeft zich sinds zijn aankomst op de Belgische arbeidsmarkt begeven en was werkzaam bij onder andere B-Post en Katoennatie. Verzoeker heeft steeds gewerkt en bijgedragen in België, zonder OCMW-steun te vragen (stuk 12 en 13). Zijn vrienden en kennissen verblijven in België of Nederland, niet in Suriname (Stuk 18, 19, 23, 25).

Verzoeker heeft in casu middels zijn advocate mr. [T.] een brief aan de vreemdelingendienst gezonden waarin hij zijn integratie in België uiteenzet en bewijsstukken bijvoegt (stuk 11). Uit het dossier van verzoeker zijn duidelijk verschillende essentiële elementen naar voren gekomen die een beslissing tot beëindiging van het verblijf in de weg staan, maar de wederpartij heeft daarmee geen voldoende rekening gehouden. Uit de beslissing blijkt geenszins dat de wederpartij de inmenging in het privéleven gezinsleven van verzoeker op evenredige wijze in overweging heeft genomen.

- Verwerende partij stelt dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen en dat hoe dan ook een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is in bepaalde gevallen zoals de bescherming van de openbare orde. De persoonlijke belangen zouden in casu volgens verwerende partij niet opwegen tegen de belangen van de maatschappij. Door het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen wordt de uitoefening van het duurzaam privé- en gezinsleven van verzoeker onmogelijk gemaakt.

Evenwel is er gelet op de feitelijkheden, vooreerst geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (zie 1.2.1).

Bovendien gaat zij voorbij aan het feit dat het louter vaststellen van een bedreiging voor de openbare orde niet volstaat, maar dat zij tevens dient te onderzoeken of de bescherming hiervan in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker.

Het behoeft dan ook geen betoog dat de fysieke nabijheid van ouders voor minderjarige kinderen onvervangbaar is en onbetwistbaar een meerwaarde betekent in de fysieke en psychische ontwikkeling. De door verwerende partij aangehaalde mogelijkheden tot onderhoud van het privé- en gezinsleven via elektronische communicatie is onredelijk. Verwerende partij kwijt zich hiermee op onvoldoende wijze van haar taak om in concreto de verschillende individuele belangen die spelen af te wegen ten aanzien van het algemeen belang.

Verwerende partij slaagt er met andere woorden niet in om de proportionaliteitstoets waaromtrent het EHRM de criteria heeft geformuleerd waardoor de nationale overheden zich dienen te laten leiden, op een correcte wijze uit te voeren. Echter moet worden vastgesteld dat verwerende partij geen evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, in het bijzonder het hoger belang van het minderjarige kind. De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd en niet noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8, §2 EVRM om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

De beslissing schendt op deze punten de vermelde wettelijke bepalingen.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is gegrond.”

2.2. De Raad kan zich volledig aansluiten bij het algemeen kader dat verzoeker ontwikkelt in zijn verzoekschrift onder het kopje “algemeen”. Hierin wordt de tekst vermeld van de artikelen 44 bis, §§2 en 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die te dezen het toepasselijk wetskader vormen. Verder wordt de tekst van artikel 8 van het EVRM weergegeven alsook de draadwijdte van de geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.3. Om de leesbaarheid van het arrest te bevorderen worden de door verzoeker aangehaalde toepasselijke wetsbepalingen opnieuw integraal hernomen:

- Artikel 44bis §2 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§2

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

- Artikel 44bis §4 Vreemdelingenwet specificeert verder:

“§4

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

- Artikel 45 Vreemdelingenwet verduidelijkt:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

2.4. In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het middel, werpt verzoeker op dat verweerder nalaat “concrete omstandigheden” in rekening te brengen “bij het plegen van de feiten in verkeerde [sic]”.

2.5. Bij de beoordeling of het gedrag van de burger van de Unie of zijn familielid een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, moet verweerder zich in eerste instantie houden aan de rechtspraak van het Hof van Justitie. Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen kan op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Hierbij weze opgemerkt “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

2.6. Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

2.7. In casu heeft verweerder zich duidelijk van deze taak gekweten. Verweerder komt vooreerst tot de vaststelling: “Gedurende uw verblijf van 19 jaar in België liep u 4 definitief geworden correctionele straffen en 2 politionele veroordelingen op. U werd 3 keer schuldig bevonden aan drugsmisdriven waarvan 2 keer in het kader van een vereniging en 1 keer aan verboden wapendracht. Uw straftotaal bedraagt op dit ogenblik 73 maanden gevangenisstraf of 6 jaar en 1 maand waarvan u reeds 22 maanden doorbracht in de gevangenis en 5 maanden onder elektronisch toezicht. Momenteel zit u uw strafrestant van 411 dagen uit in de strafinrichting van Hoogstraten na herroeping van uw voorwaardelijke invrijheidstelling op 18/04/2023 alsook uw correctionele gevangenisstraf van 28/03/2024 van 30 maanden. U bereikt uw strafeinde op 22/06/2027 en kunt ten vroegste in aanmerking komen voor een voorwaardelijke invrijheidstelling op 14/09/2024”. Verzoekers laatste veroordeling voor drugsdelicten “in staat van bijzondere herhaling” is dus vrij recent en verzoeker zit op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog zijn straf in de gevangenis uit, waarbij zijn strafeinde is voorzien voor 22 juni 2027.

Verweerder heeft zich vervolgens in de bestreden beslissing niet beperkt tot het opsommen van de correctionele en politionele veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen. Hij gaat namelijk in detail in op de concrete omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de veroordelingen en het gedrag van verzoeker dat in elke veroordeling tot uiting komt en leidt hieruit af:

“- Wapenbezit leidt tot maatschappelijke onveiligheid, het voorhanden hebben van wapens bevordert het gebruik ervan en kan dus een onaanvaardbaar risico voor de veiligheid van personen met zich mee brengen.

- Uit uw strafdossier blijkt dat u niet enkel drugs gebruikt, maar dat u tevens betrokken was bij de invoer en de verkoop van verdovende middelen in het kader van een vereniging;

- De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia f. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghii f. Frankrijk, EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Teakouridis), in dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: 46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/767/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB E 335, blz. 8) In het eerste punt van de considerans overwogen dat de (legale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 88); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Galfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, puni 22, en arrest Orfanopoulos en Oliver, reeds aangehaald, puni 67).”

- Hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet uw eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook uw gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin u leeft.

-Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Overwegende het bijzonder winstgevend en georganiseerde karakter van de drugshandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan.”

Verweerder acht voorts de kans op recidive reëel en motiveert in dit verband als volgt:

“Op 20/11/2023 werd u voorlopig aangehouden nadat u op 19/11/2023 betrappt werd op het dealen van cocaïne. Op u zelf werden nog 9 verpakkingen crack aangetroffen die u trachtte in te slikken. U ging binnen en buiten in de woning van C.V. waar een grote hoeveelheid drugs en geld werden aangetroffen. De rechtbank besloot op 27/11/2023 om uw voorwaardelijke invrijheidstelling te schorsen. Ten aanzien van de justitie-assistent heeft u toegegeven dat u sinds uw ontslag in geldnood zit en op straat drugs aantrof. U besloot deze vervolgens te verkopen, wat volgens u een éénmalige actie was. Omdat u minstens 2 voorwaarden niet had nageleefd, zijnde geen drugs bezitten en geen contact hebben met personen uit het drugmilieu, besloot de SURB om uw voorwaardelijke invrijheidstelling op te heffen op 18/12/2023.

Uw eerdere veroordelingen wegens bezit en handel in verdovende middelen hebben tot dusver geen enkel ontradend effect bij u teweeg gebracht; u was uit op snel en gemakkelijk geldgewin en u ziet de drughandel als oplossing voor uw financiële problemen, waardoor het risico op recidive reëel is (cf. supra). U hield op geen enkele wijze rekening met de gezondheidsrisico's van drugs voor de smokkelaars en de individuele

gebruikers, noch met de schade die hierdoor rechtstreeks en onrechtstreeks wordt toegebracht aan de samenleving. U droeg met deze feiten bij tot de randcriminaliteit en de maatschappelijke overlast waartoe druggebruik leidt”.

“Uit de verschillende incriminatieperiodes (feiten gepleegd tussen 15/02/2018 en 17/07/2018 (cf. infra), op 02/03/2019 en tussen 11/11/2023 en 19/11/2023), blijkt dat u telkens zonder werk zat toen u deze feiten pleegde. Indien drughandel telkens uw antwoord is op financiële problemen, dan kan het risico op recidive niet worden uitgesloten.”

Ten slotte komt hij tot de eindconclusie:

“Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de volksgezondheid. Uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het fundamenteel belang van de maatschappij in het algemeen.

Gelet al deze elementen, wordt krachtens artikel 44bis, §2 een einde gesteld aan uw verblijf om ernstige redenen van openbare orde of veiligheid.”

2.8. Hieruit blijkt dat verweerder wel degelijk steunt op specifieke elementen om te komen tot zijn conclusie dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde. Verweerder tilt blijkens de bestreden beslissing zwaar aan de drugsdelicten. Zoals gezegd kan de ernst van een misdrijf op zichzelf reeds voldoende zijn om te concluderen dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Verzoeker kan, gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, bezwaarlijk voorhouden dat verweerder geen aandacht heeft besteed aan de concrete omstandigheden die aan de basis liggen van zijn veroordelingen in dit verband. Verzoekers betoog geeft ook geen blijk van schuldinzicht als hij in het kader van zijn eerste veroordeling voor drugsfeiten, gepleegd in 2018, opwerpt dat hij niet meer deed dan zich op verzoek van enkele vrienden te begeven naar de luchthaven van Orly om daar een persoon op te halen die in het bezit bleek te zijn van drugs. Immers kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Het Hof van Beroep oordeelde in haar arrest van 20/01/2024 dat de tenlastelegging van bezit, aankoop en/of vervoer van 400 gram cocaïne en 200 gram hasj, alsook de verzwarende omstandigheid van deelneming in het kader van de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging bewezen gebleven was. 400 gram cocaïne komt na versnijding en verpakking in gebruikershoeveelheden van ongeveer 0,7 gram overeen met ongeveer 1.000 individuele dosissen, waardoor de verslaving van honderden gebruikers in stand wordt gehouden. Niettegenstaande u enkel vervolgd werd voor de feiten van 17/07/2018 blijkt uit het strafdossier dat u en beklaagde V. eerder in het jaar 2018 meermaals samen naar Frankrijk zijn gereden, meer bepaald op 15/02/2018 en 05/04/2018. De vertaalde Whatsapp audioberichten die op uw beider gsm's werden aangetroffen laten er geen twijfel over bestaan dat u beiden deel uitmaakten van een vereniging die intensief bezig was met het smokkelen van cocaïne via ingeslikte boleta's vanuit Suriname naar Europa. De bewuste wil om van die georganiseerde groep deel uit te maken lag bij alle deelnemers, ook u, voor. Tevens staat vast dat er een taakverdeling bestond binnen de litigieuze vereniging. Uit de dossiergegevens komt naar voor dat u en beklaagde V. de contacten met de andere leden van de vereniging in Suriname onderhielden, dat jullie instonden voor het ophalen van de “bolletjesslikker” na aankomst op de luchthaven, dat jullie bij de bolletjesslikker bleven tot de boleta's via de natuurlijke weg diens lichaam verlaten hadden, en dat jullie instonden voor het verdere vervoer van de aldus gerecupereerde cocaïne. Het Hof oordeelde dat de door de eerste rechter opgelegde hoofdgevangenisstraf van 30 maanden onvoldoende was ter bestraffing van de bewezen verklaarde feiten en legde u een effectieve gevangenisstraf van 37 maanden en een effectieve geldboete van 12.000 euro op.”

2.9. Voor wat betreft de drugsfeiten gepleegd op 2 maart 2019, gaat het inderdaad om een veroordeling voor het bezit van verdovende middelen voor persoonlijk gebruik. Dit ontkent de bestreden beslissing ook niet vermits hierin kan worden gelezen: *“Uit uw strafdossier blijkt dat u niet enkel drugs gebruikt, maar dat u tevens betrokken was bij de invoer en de verkoop van verdovende middelen in het kader van een vereniging;”*. Het gegeven dat de correctionele veroordeling van 7 februari 2020, voor feiten begaan op 2 maart 2019, het bezit van verdovende middelen voor persoonlijk gebruik betreft, maakt niet ongedaan dat verzoeker in hoger beroep voor drugsfeiten begaan in juli 2018 uiteindelijk door het hof van beroep van Antwerpen bij arrest van 20 januari 2021 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden en een geldboete van 12.000 euro, *“waarbij de tenlastelegging van bezit, aankoop en/of vervoer van 400 gram cocaïne en 200 gram hasj, alsook de verzwarende omstandigheid van deelneming in het kader van de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging bewezen gebleven was”*. Evenmin maakt dit ongedaan, verzoekers aan de bestreden beslissing voorafgaande recente veroordeling op 28 maart 2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen, dit voor feiten begaan tussen 11 november 2023 en 20 november 2023 *“tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete van 12.000 euro uit hoofde van verdovende middelen, nl, MDMA, cocaïne en cannabis te hebben verkocht, te koop te*

hebben aangeboden, te hebben afgeleverd of geleverd, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in staat van bijzondere herhaling". Verzoeker kan deze laatste veroordeling bezwaarlijk opzij schuiven door zijn eenvoudig betoog dat hij wegens de beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst bij Katoennatie, *"zich zodanig in het nauw gedreven"* voelde *"dat hij geen andere uitweg zag voor zijn problemen dan in het drugmilieu"*.

Verweerders conclusie dat verzoeker *"een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde [...]"* kan gezien de elementen waarop ze steunt, bezwaarlijk onderuit worden gehaald door verzoekers overtuiging dat ze *"niet correct"* is.

2.10. De hogervermelde specifieke motieven die verweerder hanteert om tot de conclusie te komen dat hij de kans op recidive reëel acht – wat ook samenhangt met de beoordeling dat verzoeker een actuele ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde –, kunnen bezwaarlijk onderuit worden gehaald, noch door verzoekers simpele mededeling dat hij *"vastberaden"* is om niet meer in dezelfde situatie terecht te komen, noch door zijn wens om geen druggerelateerde feiten meer te plegen, noch door zijn *"grote mate van berouw"*. Verzoekers eigen inschatting van zijn zaak, gebaseerd op veronderstellingen en intenties en stukken gevoegd bij het verzoekschrift (16, 21 en 22) – hij heeft twee opleidingen gevolgd in de gevangenis zodat hij zo snel als mogelijk vast werk zal vinden waardoor hij zich niet tot de drughandel moet wenden als oplossing voor zijn financiële problemen, hij heeft *"de intentie"* om zich buiten de stad Antwerpen te vestigen en hij heeft een afbetalingsplan aan de FOD Financiën gevraagd en verkregen met reeds een eerste aanbetaling –, toont niet aan dat de door verweerder gedane beoordeling inzake een reële kans op recidive disproportioneel, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is of strijdig is met de door verzoeker aangehaalde wetsbepalingen. Verzoekers andersluidende overtuiging kan niet tot een andere oordeel leiden. De Raad voegt er voor de volledigheid aan toe dat stuk 16 dateert van 30 september 2024 en dat de stukken 21 en 22 niet ondertekend noch gedagtekend zijn waardoor niet kan worden uitgemaakt of ze dateren van voor het treffen van de bestreden beslissing of erna. Ze werden alleszins allemaal niet eerder overgemaakt aan verweerder zodat het hem niet kan worden verweten hiermee geen rekening gehouden te hebben.

Het eerste onderdeel van het middel is derhalve niet gegrond.

2.11. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel, ontwikkelt verzoeker de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM. Hij is van oordeel: *"Het verlaten van België zou een ontegen-sprekelijke en dermate onredelijke ontwijking van zijn familiale banden uitmaken."* De bestreden beslissing geeft volgens verzoeker geen blijk van een billijk evenwicht tussen de op het spel staande belangen (bescherming van de openbare orde versus respect voor het privé- en gezinsleven) en ontbeert zelfs de noodzakelijke belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij betwist opnieuw dat hij een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en benadrukt opnieuw zijn *"schuldinzicht"*. Vervolgens gaat hij in op de volgens hem geschonden persoonlijke belangen die volgens hem ten onrechte ondergeschikt werden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Hij weidt uit over het gezinsleven met *"zijn zoon"* en diens moeder waarvan volgens hem wel degelijk sprake is. Hij wijst erop dat het onderhouden van contacten met zijn minderjarige *"zoon"* mits elektronische communicatie waarop de bestreden beslissing wijst, elke redelijkheid mist. Ten slotte is hij van oordeel dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met een reeks persoonlijke elementen, opgesomd in artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.13. De bestreden beslissing is duidelijk voorzien bij wet, wat blijkt uit de door verzoeker zelf aangehaalde wetsbepalingen. Ze is ook duidelijk getroffen ter vrijwaring van de openbare orde, wat een legitieme doelstelling is. In de bestreden beslissing laat verweerder ook duidelijk tot uiting komen dat de vrijwaring van de openbare primeert op de persoonlijke belangen van verzoeker (cf. supra). De Raad gaat na of verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de gedane belangenafweging geen blijk geeft van een juist en proportioneel evenwicht tussen het beoogde doel van bestreden beslissing en het recht op respect voor het privé- en gezinsleven.

Voor wat betreft het gezinsleven

2.14. Verweerder is van oordeel dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven van verzoeker met mevrouw I.P. en evenmin met haar zoon, J.P., waarbij verweerder aanstipt dat deze niet verzoekers zoon is. Verweerder heeft voorts rekening gehouden met het belang van het kind en motiveert waarom dit niet in het gedrang komt. Voorts wijst hij er nog op dat *“een tijdelijke scheiding om de nodige procedures op te starten in Suriname teneinde u legaal te kunnen vestigen bij uw partner en haar zoon in Nederland geen schending uitmaakt van het recht op gezinsleven, wordt het hoger belang van het kind niet geschaad bij het nemen van deze beslissing. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”*

2.15. Verzoeker is van oordeel dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven zowel met *“zijn zoon”* als met zijn vriendin, mevrouw I. P., die in Nederland verblijven. Hij maakt hierbij gewag van een *“mobiel gezinsleven”* met hen, ingegeven door het feit dat hij zich tien jaar geleden in België heeft verenigd met zijn vader, door regelmatige en veelvuldige persoonlijke contacten en contacten via moderne communicatiemiddelen, door het zorg dragen voor elkaar en elkaar ondersteunen. Verzoeker benadrukt hierbij dat fysiek samenwonen geen determinerend element is voor het voorhanden zijn van hechte feitelijke banden. Hij wijst erop dat mevrouw I.P. hem op regelmatige basis komt bezoeken in de gevangenis en dat hij zelf verkiest dat zijn zoon J.P. niet meekomt om te vermijden dat hij zijn vader in de gevangenis ziet. Volgens verzoeker spreekt hij hem echter dagelijks via telefoon en videocalls en hoopt hij spoedig de fysieke contacten met hem te hervatten. Volgens verzoeker onderschat verweerder de mate waarin hij bijdraagt aan de opvoeding van het kind, dit door zijn dagelijkse contacten. Hij verwijst ter ondersteuning van zijn betoog naar stukken gevoegd bij het verzoekschrift. Ten slotte voegt hij eraan toe dat hij en mevrouw I.P. bereid zijn het vaderschap van J.P. aan te tonen middels een DNA-test.

2.16. Ten eerste wat betreft het vraagstuk van het gezinsleven van verzoeker met J.P.: met zijn bloot betoog dat deze zijn zoon is en zijn aankondiging dat hij bereid is zijn vaderschap aan te tonen via een DNA-test, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing:

“verder blijkt uit de dossiers van mevrouw P. en haar zoon dat P.J. op 10/02/2017 in Amsterdam werd erkend door de Nederlandse onderdaan T.F.D. °District Marowijne, Suriname op 15/09/1959; dat haar zoon sinds 23/03/2017 houder is van een Nederlands paspoort nummer (...) afgeleverd in Amsterdam, geldig tot 29/03/2022; de Administratie beschikt tevens over een Uittreksel Gezagsregister waaruit blijkt dat het ouderlijk gezag over P.J. bij beslissing van de rechtbank van Amsterdam dd. 21/07/2017 gezamenlijk werd toegekend aan mevrouw P. en mijnheer T. en een verklaring van de heer T. waarbij deze volmacht geeft aan haar om alle rechtshandelingen te verrichten die noodzakelijk of wenselijk geacht worden over J.P.

Overwegende dal ingevolge deze voornoemde stukken noch uw vaderschap, noch uw ouderlijk gezag ten aanzien van P.J. bewezen zijn; dat de Administratie evenmin over bewijsstukken beschikt dat het vaderschap van de heer T. op een later tijdstip betwist werd of dat uw vaderschap werd vastgesteld middels een DNA-test;”.

Het staat bijgevolg vast dat verzoeker niet de vader is van J.P. noch rechtens beschikt over ouderlijk gezag over hem.

2.17. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is in principe beperkt tot de ouders en de kinderen. Het EHRM aanvaardt echter in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150).

2.18. De elementen en stukken die voorliggen leiden tot de conclusie dat er van een dergelijke de facto gezinsrelatie geen sprake is.

Vooreerst, verzoeker heeft nooit samengewoond met het kind J.P., dat in Nederland verblijft en de Nederlandse nationaliteit heeft, ook niet toen verzoeker nog niet in de gevangenis vertoefde. In zijn verzoekschrift doet verzoeker het voorkomen dat dit niet kon omdat hij zich tien jaar geleden in België heeft herenigd met zijn vader die alhier verbleef, maar de Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit waarom zijn relatie met zijn vader die in België vertoeft, primeert op de relatie met zijn voorgehouden zoon J.P. die in Nederland vertoeft samen met zijn moeder, mevrouw I.P. Verzoeker brengt voorts niets in concreto in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen sprake is van ouderlijk gezag van verzoeker ten aanzien van J.P. Het blijkt ook niet dat hij dit kind financieel ondersteunt. Verzoeker maakt gewag van een *“mobiel gezinsleven”* met hem, tijdens vrije momenten en weekends en wijst voor het overige op contacten via elektronische hulpmiddelen, maar het blijft hoofdzakelijk beperkt tot een bloot betoog.

De stukken gevoegd bij het verzoekschrift waarnaar verzoeker verwijst, kunnen niet aantonen dat verzoeker een zorgdragende volwassene is voor J.P., laat staan dat hij meer in diens leven aanwezig is dan de heer T. die de vader is van J.P. Ten eerste merkt de Raad op dat verzoeker niet meer doet dan hoofdzakelijk te verwijzen naar welbepaalde stukken bij het verzoekschrift. Hij neemt niet eens de moeite om ze concreet te bespreken. Hij legt meer bepaald niet uit hoe ze precies kunnen aantonen dat er sprake is van een gezinsleven tussen hem en J.P.

Stuk 18 draagt als titel *“brieven en foto’s”*. Het stuk dateert van 2 november 2024 en dus van na de bestreden beslissing zodat verweerder niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden. De Raad kan als annulatierechter de zaak van verzoeker niet gaan beoordelen in de plaats van verweerder, dit op basis van nieuwe stukken. Ten overvloede, verzoeker kan deze stukken niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen. Stuk 18 bevat geen brieven, wel 14 foto’s. Op 6 ervan figureren een man en een kind en een vrouw van wie de Raad aanneemt dat het verzoeker, mevrouw I.P. en haar zoon J.P. betreffen. Ze zijn genomen op dezelfde dag, gezien de kledij die ze dragen. Op 3 ervan figureren een man en een vrouw van wie de Raad aanneemt dat het verzoeker en mevrouw I.P. betreffen. Ook deze zijn genomen op dezelfde dag, gezien de kledij die ze dragen. Op 3 foto’s zijn een man en een kind te zien, van wie de Raad aanneemt dat het verzoeker en J.P. betreffen. Ze zijn genomen op dezelfde dag, gezien de kledij die ze aanhebben. Ten slotte zijn er nog 2 foto’s van een man en een vrouw van wie de Raad aanneemt dat het verzoeker en mevrouw I.P. betreft. Ze zijn genomen op verschillende dagen, gezien het verschil in kledij. De 6 foto’s genomen op dezelfde dag waarop J.P. gewoon naast verzoeker en zijn moeder mevrouw I.P. staat evenmin als de drie foto’s waarop J.P. gewoon op de schoot van verzoeker zit, kunnen bezwaarlijk aantonen dat verzoeker een zorgdragende volwassene is voor J.P. Verzoeker kan dit beperkt aantal foto’s niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen, met name dat de betrokkenen elkaar kennen; ze tonen geen gezinsleven aan van verzoeker met mevrouw I.P. noch met haar zoon J.P.

Stuk 19 draagt als titel *brieven en foto’s*. Het betreft enkel een brief die dateert van 12 november 2024 en dus opnieuw van na de bestreden beslissing zodat verweerder opnieuw niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden. De Raad herhaalt tevens dat hij als annulatierechter de zaak van verzoeker niet kan gaan beoordelen in de plaats van verweerder, dit op basis van nieuwe stukken. Ten overvloede, het betreft een niet ondertekende korte brief van mevrouw I. P. Ze stelt zich hierin voor als *“verloofde”* en stelt dat de plannen om in het huwelijk te treden al zouden klaarliggen. Ze vraagt om de verblijfsvergunning van verzoeker niet in te trekken *“zodat hij met mij en onze zoon een gelukkig bestaansrecht kunnen voortzetten”*. Ze verklaart zich samen met verzoeker bereid om middels een DNA-test aan te tonen dat verzoeker de vader is van J.P. Verzoeker wordt omschreven als een lieve toegewijde vader voor J.P. Het leven zonder hem is niet weg te denken voor haar en haar zoon omdat er een enorme steun zou wegvallen, wat een grote impact op hen zou hebben. In de brief worden dus geen details verstrekt over een gezinsleven tussen mevrouw I.P., verzoeker en haar zoon J.P. Het blijft bij algemene beweringen en allerlei intenties. De enorme steun die verzoeker, die in België vertoeft, betekent voor haar en haar zoon J.P., die in Nederland vertoeven, wordt niet nader toegelicht, laat staan geconcretiseerd. Opnieuw kan dit bezwaarlijk aantonen dat verzoeker een zorgdragende volwassene is voor J.P.

Stuk 23 betreft 8 niet-gedateerde foto’s die blijkens het administratief dossier reeds eerder aan verweerder werden overgemaakt. Door ze louter opnieuw te voegen, kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Ten overvloede, op 2 foto’s figureren een man en een kind gewoon naast elkaar, waarbij de Raad aanneemt dat het verzoeker en J.P. betreffen. Ze zijn genomen op dezelfde dag, gezien de kledij die ze dragen. Van de foto’s 3 en 4 is het de Raad niet duidelijk wie erop figureert. Foto 5 betreft een man en een vrouw die naast elkaar staan, van wie de Raad aanneemt dat het verzoeker en mevrouw I.P. betreft. Foto 6 betreft een man en een vrouw die naast elkaar staan, van wie de Raad aanneemt dat het verzoeker en mevrouw I.P. betreft alsook 2 kinderen die gewoon naast elkaar staan, van wie de Raad aanneemt dat één kind J.P. betreft. Op foto 7 staan een man en een vrouw en een kind, van wie de Raad aanneemt dat het verzoeker en mevrouw I.P. en haar zoon J.P. betreft. Op foto 8 staan een man en een vrouw van wie de Raad aanneemt dat het verzoeker en mevrouw I.P. betreft. Deze beperkte reeks foto’s kan hoogstens aantonen dat verzoeker, mevrouw I.P. en J.P. elkaar kennen, maar ze kunnen geen gezinsleven aantonen, laat staan aantonen dat verzoeker een zorgdragende volwassene is voor J.P. Stuk 24 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een bezoekerslijst, die werd beoordeeld in de bestreden beslissing: J.P. staat er niet op en mevrouw I.P. kwam 7 keer op bezoek. Dit kan evenmin een gezinsleven met hen aantonen laat staan dat verzoeker een zorgdragende volwassene is voor J.P. Verzoekers uitleg dat hij niet wil dat J.P. hem ziet in de gevangenis is niet meer dan een blote bewering. Het kan geen afbreuk doen aan wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, met name, dat J.P. *“niet op de hoogte [is] van uw detentie”*.

Stuk 14 betreft een belgeschiedenislijst in de gevangenis voor de periode 1 mei 24 – 13 november 2024, die 173 pagina’s beslaat en dus gedeeltelijk betrekking heeft op de periode na het treffen van de bestreden beslissing. Ze zouden moeten aantonen dat verzoeker J.P. dagelijks spreekt via telefoon- of videocalls. Er wordt echter niet nader concreet toegelicht uit welke gegevens die figureren op de belgeschiedenislijst dit zou moeten blijken. Het is niet aan de Raad om deze 173 pagina’s te gaan uitvlooien. Hiermee wordt dus niet

aangetoond dat verzoeker telefoon- of videocalls heeft met zijn zoon J.P., laat staan dagelijkse, laat staan dat hiermee verzoekers bijdrage aan de opvoeding van J.P. wordt aangetoond, of dat verzoeker voor hem optreedt als zorgdragende volwassene. Verzoeker kan deze belgeschiedenislijst niet meer laten zeggen dan wat hij zegt.

De bestreden beslissing stelt voorts vast dat er geen bewijzen zijn van financiële ondersteuning van mevrouw I.P. en haar zoon J.P. door verzoeker. Verzoeker, die toegelaten is tot een collectieve schuldenregeling en geen stabiel inkomen heeft, brengt hier tegen niets in concreto in.

Het bloot betoog van verzoeker en de hierboven besproken stukken kunnen dus de beoordeling van verweerder in de bestreden beslissing dat er geen sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en J.P. en diens vaststelling *“dat het gezien uw gescheiden gezinsleven en uw verschillende detenties duidelijk is dat mevrouw [P.] in hoofdzaak instaat voor de dagelijkse opvoeding en verzorging van haar kind”* niet aan het wankelen brengen. Indien er geen sprake is van een gezinsleven kan er ook geen sprake zijn van een disproportionele inmenging hierop door de bestreden beslissing.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder de impact van een uitwijzing van verzoeker op J.P. is nagegaan, dit gelet op het beginsel van het hoger belang van het kind. Hij maakt in dit verband de volgende beoordeling:

“Overwegende dat uw vermeende zoon P.J. die thans 10 jaar oud is de Nederlandse nationaliteit bezit (dankzij de erkenning door de heer T.) en in Nederland woont met zijn moeder die er verblijfsrecht heeft en weldra Nederlandse wordt, dat u verklaart elkaar te bezoeken tijdens vrije werkdagen, weekends en de vakanties, afwisselend in België en Nederland en de overige contacten bijgevolg reeds dienen te verlopen via telefoon en internet; dat uw vermeende zoon zich vragen stelt bij uw afwezigheid gezien hij niet op de hoogte is van uw gevangenschap (of reeds geciteerde vonnis SURB van 21/11/2022); dat we opmerken dat u niet hebt getwijfeld om ernstige drugsmisdriven te plegen na de geboorte van “uw” kind, waarbij u ook niet stilstond bij de gezondheidsrisico’s voor de smokkelaars door het inslikken van boleta’s cocaine; dat uw connecties met het drugmilieu tevens potentiële risico’s inhouden voor de veiligheid van uw gezin en u duidelijk uw voorbeeldrol als vader hebt miskend; dat het gezien uw gescheiden gezinsleven en uw verschillende detenties duidelijk is dat mevrouw P. in hoofdzaak instaat voor de dagelijkse opvoeding en verzorging van haar kind. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst; overwegende dat een tijdelijke scheiding om de nodige procedures op te starten in Suriname teneinde u legaal te kunnen vestigen bij uw partner en haar zoon in Nederland geen schending uitmaakt van het recht op gezinsleven, wordt het hoger belang van het kind niet geschaad bij het nemen van deze beslissing. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker kan deze beoordeling niet aan het wankelen brengen door zijn simpel betoog dat de voorgestelde impact van een uitwijzing op “zijn” zoon, *“onjuist”* is, dat de voorgestelde mogelijkheden tot elektronische communicatie *“niet ernstig”* zijn, dat verweerder er onvoldoende in slaagt om de individuele belangen af te wegen ten aanzien van de belangen van de staat en dat het hoger belang van het kind niet op evenwichtige en redelijke wijze werd beoordeeld. De Raad stipt hierbij nog aan dat verzoeker zelf heeft verklaard dat er sprake is van een gebruik van elektronische communicatiemiddelen om het contact te houden met J.P., niet alleen vanuit de gevangenis maar ook tevoren. Verder is onderstaand betoog niet meer dan een hypothetisch betoog dat de vaststelling van verweerder dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat (en dus een tijdelijke toevlucht tot moderne communicatie-middelen) niet onderuit kan halen: *“Er kan immers niet met zekerheid gesteld worden dat de aanvraag van verzoeker om een verblijfsrecht te verkrijgen in Nederland zal aanvaard worden. De aanvraag van het verblijfsrecht veronderstelt het invullen van een Antecedenentenverklaring door verzoeker. Indien de Nederlandse overheid oordeelt dat verzoeker op basis van zijn eerdere strafrechtelijke veroordelingen een gevaar is voor de openbare orde, zoals verwerende partij beveelt het geval te zijn, kan zijn aanvraag geweigerd worden.”*

Verzoeker is van oordeel *“dat de fysieke nabijheid van ouders voor minderjarige kinderen onvervangbaar is en onbetwistbaar een meerwaarde betekent in de fysieke en psychische ontwikkeling”*, maar het werd al genoegzaam uiteengezet dat verzoeker geen ouder is van een minderjarig kind en zijn *“mobiel gezinsleven”* dat verzoeker voorhoudt te hebben gehad met J.P. voor zijn strafuitvoering, bestond ook niet uit een voortdurende fysieke nabijheid vermits verzoeker in België vertoeft en J.P. in Nederland.

Bovendien brengt verzoeker niets in tegen de volgende vaststelling in de bestreden beslissing: *“dat we opmerken dat u niet hebt getwijfeld om ernstige drugsmisdriven te plegen na de geboorte van “uw” kind, waarbij u ook niet stilstond bij de gezondheidsrisico’s voor de smokkelaars door het inslikken van boleta’s*

cocaine; dat uw connecties met het drugmilieu tevens potentiële risico's inhouden voor de veiligheid van uw gezin en u duidelijk uw voorbeeldrol als vader hebt miskend;”.

2.19. Ten tweede, voor wat betreft het vraagstuk van het gezinsleven van verzoeker met mevrouw I.P. met wie hij niet getrouwd is, wijst de bestreden beslissing er terecht op dat het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

De bestreden beslissing legt zeer omstandig uit waarom er geen sprake is van een gezinsleven. Zo wijst ze erop dat J.P. niet verzoekers zoon is en dat verzoeker nooit op hetzelfde adres samengewoond heeft met mevrouw I.P. en haar zoon J.P., noch toen ze in België verbleven noch nadien toen ze terug naar Nederland keerden en mevrouw I.P. aldaar een verblijfsvergunning ontving i.f.v. haar Nederlandse zoon J.P. Ze heeft nooit gewag gemaakt van verzoeker ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag, noch bij de Belgische autoriteiten in de periode 2015-2018 toen verzoeker hier nochtans een wettig verblijf had, noch bij de Nederlandse autoriteiten. Dit alles wordt door verzoeker niet weerlegd. Er zijn zoals gezegd ook geen bewijzen van financiële ondersteuning van mevrouw I.P. en haar zoon J.P. door verzoeker.

In zijn verzoekschrift doet verzoeker het voorkomen dat hij niet kon samenwonen met mevrouw I.P. omdat hij zich tien jaar geleden in België heeft herenigd met zijn vader die alhier verbleef, maar de Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit waarom de relatie tussen verzoeker en zijn vader die in België vertoefde, primeert op een relatie tussen hem en mevrouw I.P. die samen met zijn voorgehouden zoon J.P. in Nederland verblijft. Verder maakt verzoeker gewag van een *“mobiel gezinsleven”* en een vaste relatie met mevrouw I.P. gedurende *“al 18 jaar”* – en die dus al bestond voordat verzoeker sedert december 2021 zijn gevangenisstraf ondergaat – maar ook hier blijft het beperkt tot een hoofdzakelijk bloot betoog.

Verzoeker verwijst vooreerst naar de stukken 18, 19, 23 en 24 gevoegd bij het verzoekschrift. Zij kunnen gezien hun inhoud die hierboven reeds werd besproken, de overwegingen die in de bestreden beslissing figureren over het voorgehouden gezinsleven met mevrouw I.P. niet onderuit halen en de balans doen overhellen naar een gezinsleven met haar. Stuk 11 kan evenmin een gezinsleven aantonen tussen verzoeker en mevrouw I. P. Het betreft immers de brief van de advocaat van verzoeker van 2 augustus 2023, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Door ze gewoon opnieuw toe te voegen aan het verzoekschrift kan verzoeker de bestreden beslissing, die hiermee rekening heeft gehouden, niet aan het wankelen brengen.

Verzoeker verwijst voorts naar de stukken 8 en 26, en betoogt kort dat mevrouw I.P. de betalingen van zijn huurovereenkomst in orde brengt. Stuk 8 werd al eerder overgemaakt aan verweerder, stuk 26 niet. Verweerder kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. De Raad herhaalt tevens dat hij als annulatierechter de zaak van verzoeker niet kan gaan beoordelen in de plaats van verweerder, dit op basis van nieuwe stukken. Ten overvloede, stuk 26 betreft schermafbeeldingen met 5 betaalverzoeken gericht aan mevrouw I. P. voor Eneco Energies (voor november 2022 en vervolgens voor januari, juni, augustus en september 2024). De Raad ziet niet in waarom dit niet facturen betreft die mevrouw P. zelf moet betalen voor eigen energieverbruik. Alleszins blijkt nergens uit dat mevrouw I.P. daadwerkelijk de betrokken energiefacturen heeft betaald. Voorts zijn er 5 betaalverzoeken van een zekere L.R. gericht aan mevrouw I.P. (voor november 2023 en december 2023, en van maart 2024 tot en met mei 2024). Dit moet gecombineerd worden met stuk 8, dat een huurcontract betreft van 7 februari 2023 afgesloten tussen L.R., verzoeker en mevrouw I.P., waarbij mevrouw I.P. contractueel hoofdelijk aansprakelijk is voor de betaling van de huur van een pand in België. Dat verzoeker en mevrouw I.P. een pand huren en hierbij een regeling aangaan waarbij mevrouw I.P. niet samenwoont met verzoeker maar wel hoofdelijk aansprakelijk is voor het betalen van huurgelden, kan bezwaarlijk leiden tot de conclusie dat er sprake is van een gezinsleven tussen hen beiden. Voorts blijkt nergens uit dat mevrouw I.P. daadwerkelijk de betrokken huurgelden heeft betaald. Dit zou trouwens eerder leiden tot de conclusie dat zij verzoeker steunt, wat haaks staat op de in de bestreden beslissing besproken vroegere verklaring van mevrouw I.P. dat zij en haar zoon J.P. verzoeker financieel nodig hebben en dat verzoeker daarin niet tekort schiet.

Ten slotte is er nog stuk 14 dat werd gevoegd bij het verzoekschrift. Dit werd hogerop reeds besproken. Dat mevrouw I.P. verzoeker 7 keer fysiek kwam bezoeken in de gevangenis en er voor de rest sprake is van video-calls, volstaat niet om te besluiten dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en mevrouw I.P. Indien er geen sprake is van een gezinsleven kan er ook geen sprake zijn van een disproportionele inmenging hierop door de bestreden beslissing.

2.20. De conclusie luidt daarom dat verzoeker noch door de elementen die zijn zaak kenmerken te herhalen noch door opnieuw (en soms zonder meer) de stukken te voegen aan het verzoekschrift die hij al ter beoordeling van verweerder heeft neergelegd noch door stukken te voegen die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing, noch door de overtuiging te zijn toegedaan dat er *“wel degelijk”* sprake is van een duurzame relatie met mevrouw I.P. en van een gezinsleven met J.P., een beschermenswaardig gezinsleven aantoonbaar met hen. Het blijft beperkt tot een beperkte reeks nietszeggende foto's, beweringen en aankondigingen van het uitvoeren van een DNA-test voor J.P. Er ligt niets concreets voor dat wijst op een effectief daadwerkelijk beleefd gezinsleven of op een effectieve relatie met mevrouw I.P. van 18 jaar zoals verzoeker het voorhoudt in zijn verzoekschrift (een drukke correspondentie tussen verzoeker en mevrouw I.P. via brief of via whatsapp, foto's van gezamenlijke uitstapjes met mevrouw I.P. en J.P. van vroeger tijdens vrije momenten en weekends, kindertekeningen van J.P. voor verzoeker, brieven van verzoeker voor J.P., verjaardagskaartjes voor elkaar, ...) Boven-dien, zelfs als daar al sprake van zou zijn, is het zo dat:

1) verweerder het ernstig gevaar voor de openbare orde dat verzoeker vormt, superieur acht aan de gezinsbelangen die verzoeker zou kunnen doen gelden; verzoeker toont niet aan dat deze afweging disproportioneel is noch door zijn simpele overtuiging in die zin noch door opnieuw te wijzen op zijn *“ernstig berouw”* en *“ernstig schuldinzicht”* noch door zijn intentie om geen strafbare gedragingen meer te stellen waarbij hij verwijst naar zijn *“vele beroepsopleidingen”*, noch door te betwisten dat hij een actuele en ernstige dreiging vormt voor de openbare orde (cf. bespreking eerste onderdeel van het middel);

2) de bestreden beslissing op zich niet de verderzetting van het gezinsleven in Nederland verhindert als verzoeker vrijkomt (strafende is voorzien in juni 2027). Immers maakt de bestreden beslissing expliciet gewag van een tijdelijke terugkeer naar Suriname – waar zijn dochter en een kleinkind verblijven met wie hij verklaard heeft een goed contact te hebben alsook twee zussen – om vervolgens zijn vriendin I.P. – wiens naturalisatieprocedure in Nederland zo goed als afgerond is – en haar Nederlandse zoon J.P. in Nederland te vervoegen, waar zij voor het treffen van de bestreden beslissing, erna en thans nog steeds verblijven. In afwachting kan verzoeker met hen via moderne communicatiemiddelen contact houden zoals hij het vanuit de gevangenis volgens zijn eigen verklaringen ook al doet. Bovendien verliep het contact tussen verzoeker en hen voordat hij in de gevangenis terecht kwam, naar eigen zeggen vroeger deels ook al via moderne communicatiemiddelen en werden niet elk weekend, vrije werkdag en vakanties samen in België doorgebracht, maar afwisselend in Nederland. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat de bestreden beslissing getuigt van een disproportionele afweging tussen zijn belangen en die van de staat doordat deze niet waarborgt dat hij zijn verblijf in België kan verderzetten om dus opnieuw een *“mobiel”* gezinsleven uit te oefenen met mevrouw P. en J.P. De Raad ziet echter niet in waarom een gezinsleven van verzoeker in Nederland waar mevrouw I.P. en J.P. verblijven een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, die enkel kan ongedaan kan worden gemaakt door een *“mobiel gezinsleven”* vanuit België verder toe te laten. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat zijn vader met wie verzoeker zich in België herenigd had, ondertussen is overleden (in februari 2022 kreeg verzoeker een uitgaansvergunning om diens begrafenis bij te wonen).

Over het privéleven

2.21. Verzoeker is van oordeel dat verweerder onvoldoende rekening houdt met de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn economische situatie alsook zijn sociale en culturele integratie in het Rijk. Dit zijn elementen die staan opgesomd in artikel 44 bis, §2 van de Vreemdelingenwet en die ontegensprekelijk verband houden met verzoekers privéleven.

Verzoeker kan echter, gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing, manifest niet worden gevolgd in zijn betoog dat met de betrokken elementen geen rekening werd gehouden. Door de elementen op te sommen die zijn zaak kenmerken, te wijzen op de informatie die hij heeft overgemaakt aan verweerder, deze stukken opnieuw toe te voegen aan het verzoekschrift (stukken 12, 13 en 25 die respectievelijk betreffen de in de bestreden beslissing vermelde *“verklaring van het OCMW Antwerpen dd. 03/08/2023 dat u tot die datum geen financiële steun had aangevraagd”*, *“een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur als magazijnbediende-sorteerder bij Katoennatie (van 05/06/2023 tot 04/12/2023)”*, *“een brief van uw partner I.P. °25/02/1978 met betrekking tot uw gezinsleven”*) alsook de hogerop reeds besproken stukken 11, 18, 19 en 23 en door de overtuiging te zijn toegedaan dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging vormt op zijn privéleven, kan verzoeker de volgende door verweerder gedane conclusies niet aan het wankelen brengen:

“Momenteel verblijft u 10 jaar in België. Tijdens deze periode liep u 4 correctionele en 2 politieke veroordelingen op voor een straftotaal van 73 maanden gevangenisstraf (of 6 jaar en 1 maand) waarvan u reeds 22 maanden doorbracht onder het gewoon gevangenisregime en 5 maanden onder elektronisch toezicht. U pleegde uw eerste strafbare feiten in 2018 toen u amper 3 jaar legaal in België was. (...) U liep 3 veroordelingen op wegens inbreuken op de drugswet en 1 wegens de wapenwet. Ook in 2023 werd u geverbaliseerd voor verboden wapendracht”.

“Op uw verblijf van 10 jaar kunt u terugblikken op een beroepsactiviteit van 2 jaar en 9 maanden in België, hetgeen dan ook moeilijk aanzien kan worden als een duurzame economische binding met het gastland”.

“Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale. en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt. Uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen de bescherming van de maatschappij in het algemeen.”

De Raad ziet niet in hoe een inburgeringsattest van 2017, dat verzoeker al eerder had overgemaakt aan verweerder en het gegeven dat hij (als Surinamer) de Nederlandse taal perfect kan begrijpen en lezen, wat hij eerder ook al had kenbaar gemaakt aan verweerder, maken dat er sprake is van een dusdanige sociale en culturele integratie in België dat de balans in zijn voordeel had moeten overslaan en dat de bestreden beslissing die daar anders over oordeelt en de openbare orde laat primeren op verzoekers privébelangen, een disproportionele afweging maakt.

Verder kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“ U hebt tot uw 32-jarige leeftijd en dus het grootste deel van uw leven in Suriname gewoond. U verklaart dat u er een probleemloze jeugd kende en u zou er geen gerechtelijke antecedenten hebben. U speelde er voetbal op hoog niveau, en u werkte er als magazijnier en monteur. Vermits u in België en Nederland voornamelijk met landgenoten omgaat, kunnen we aannemen dat u nog steeds banden hebt met uw herkomstland. U verklaart in uw geactualiseerde vragenlijst hoorrecht van 31/05/2024 dat u over een vervallen Surinaams paspoort beschikt; dat uw partner nog de Surinaamse nationaliteit heeft maar dat haar aanvraag voor het bekomen van de Nederlandse nationaliteit lopende is; verder heeft u nog 2 zussen in Suriname. Het vonnis van de SURB dd. 21/14/2022 vermeldt dat u ook nog een dochter en kleinkind in Suriname hebt waarmee het contact goed is. Vermits de Nederlandse autoriteiten bevestigen dat de naturalisatieprocedure van uw partner zo goed als afgerond is, is een tijdelijke terugkeer naar Suriname geen onredelijke maatregel teneinde u in staat te stellen de nodige formaliteiten te vervullen om uw partner en haar zoon op reguliere wijze te vervoegen in Nederland.”

De banden van verzoeker met Suriname die verweerder aanstipt, kunnen niet ongedaan worden gemaakt door verzoekers simpel bloot betoog dat verweerder deze “verkeerdelijk” aanneemt, dat deze “vrijwel onbestaande” zijn in Suriname, dat hij “nauwelijks contact” heeft met zijn zussen en dat zijn vrienden en kennissen “in België of in Nederland” verblijven. Verzoeker brengt niets in concreto in tegen de vaststelling van verweerder dat hij in Suriname, naast twee zussen, ook een dochter en een kleinkind heeft. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat verweerder gewag maakt van de hierboven reeds besproken tijdelijke terugkeer naar Suriname om daar de nodige formaliteiten te vervullen om zijn vriendin mevrouw I.P. en haar zoon J.P. te vervoegen in Nederland gezien de naturalisatieprocedure van mevrouw I.P. zo goed als afgerond is.

Het tweede onderdeel is derhalve niet gegrond.

2.22. Derhalve is het eerste middel niet gegrond.

2.23. In een tweede middel werpt verzoeker op:

“2. TWEEDE MIDDEL: Schorsing van de tenuitvoerlegging dringt zich op – artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet”

Hij betoogt als volgt:

“30. –

Voor zover het beroep niet automatisch schorsend zou zijn, dringt een schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing zich op.

Opdat een gewone schorsing wordt toegestaan, dient overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende te worden aangetoond:

De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit

hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De uitspraken waarbij de schorsing is bevolen, kunnen worden ingetrokken of gewijzigd op verzoek van de partijen. (eigen onderstreping)

31.

- Zoals reeds werd aangetoond wordt schendt de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht artikel 44bis Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en bestaan dus ernstige middelen die de vernietiging van de aangevochten akte verantwoorden. De intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker is niet ernstig gebaseerd op ernstige redenen van openbare orde en het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker wordt op onrechtmatige en onredelijke wijze beperkt.

32. –

De tenuitvoerlegging van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht veroorzaakt voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De beëindiging van het verblijfsrecht betekent een illegaal verblijf in België in hoofde van verzoeker. Verzoeker verblijft echter in gevangenschap in het Penitentiair Schoolcentrum van Hoogstraten, waar hij zijn gevangenisstraf uitzit. Het feit dat verzoeker geen wettig verblijf heeft in België, belet hem ervan een alternatieve strafuitvoeringsmodaliteit te verkrijgen zoals de Beperkte Detentie of het Elektronisch Toezicht.

Een vreemdeling die een schorsend beroep instelt bij Uw Raad en een bijlage 35 heeft, kan recht hebben op een strafuitvoeringsmodaliteit zoals de elektronische enkelband, het penitentiair verlof of de voorwaardelijke invrijheidsstelling (Cass. 26 april 2017 , P.17.037 5.F/1).

Het verkrijgen van een strafuitvoeringsmaatregel zoals de beperkte detentie of het elektronisch toezicht stelt verzoeker in staat de arbeidsmarkt te betreden en bij te dragen aan de kosten van zijn gezin. Het stelt hem tevens in staat innigere banden met zijn gezinsleden in stand te houden dan op heden mogelijk is tijdens zijn gevangenschap. Het niet verkrijgen van een strafuitvoeringsmaatregel waarmee hij zijn straf onder de respectievelijke voorwaarden, maar met beperkte vrijheid om zich binnen België te verplaatsen, veroorzaakt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verzoeker wordt beperkt in de mogelijkheid een inkomen te verkrijgen, hetgeen zijn positie in de maatschappij bij vrijlating enorm zou versterken en een welgekomen bijdrage aan zijn gezin zou zijn.

33.

- Gelet op het feit dat er sprake is van een ernstig middel en dat er sprake is van een ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ is het dan ook noodzakelijk dat de bestreden beslissing geschorst wordt”.

2.24. Het tweede “middel” is geen middel, maar een uitleg waarom de schorsing van de bestreden beslissing moet worden bevolen. De Raad voegt er nog aan toe dat er geen nood is om uitspraak te doen over de vordering tot schorsing gezien het gestelde in punt 3.

Het tweede middel is onontvankelijk.

2.25. In een derde middel werpt verzoeker op: “Toekenning van het voordeel van de pro deo op basis van artikel 9/1, tweede lid, 4° van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen”

Hij betoogt als volgt:

“Volgens art. 9/1, tweede lid Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan iedere partij in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het voordeel van de pro Deo vragen bij zijn verzoekschrift:

“Het voordeel van het pro deo wordt toegekend aan :

1° iedere persoon die bijstand ontvangt van een openbaar centrum dat maatschappelijke hulp verstrekt op overlegging van een attest van dit centrum;

2° iedere persoon die opgesloten, gevangen gehouden of vastgehouden wordt op een bepaalde plaats in het Rijk, op overlegging van een attest van de inrichting waarin hij van zijn vrijheid is beroofd;

3° iedere minderjarige op overlegging van een identiteitsbewijs of van enig ander document dat zijn staat bewijst;

4° iedere persoon die juridische tweedelijnsbijstand ontvangt in de zin van artikel 508/1 van het Gerechtelijk Wetboek, op overlegging van een attest waaruit blijkt dat deze juridische bijstand hem werd toegekend;

5° iedere andere persoon die over onvoldoende financiële middelen beschikt om het rolrecht te voldoen op overlegging van bewijskrachtige documenten die bewijzen dat zijn inkomsten ontoereikend zijn.”

Aangezien Verzoekster juridische tweedelijnsbijstand ontvangt (stuk 27, 28, 29, 30, 31), dient het voordeel van de pro Deo te worden toegekend.

Het derde middel is gegrond.”

2.26. Het middel betreft geen gebrek in de bestreden beslissing dat aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan.

Het derde middel is derhalve onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijfen-twintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA